KSP III. Kongre Kararları

1. **Çevre-doğa tahribatı ve görevlerimiz**
2. **İşçi sınıfının güncel sorunları ve talepleri**
3. **Parti Yayınları – Propaganda ve Ajitasyon**
4. **Nükleer enerji ve Partimizin yaklaşımları**
5. **NATO'ya ve İngiliz üslerine hayır! Ulusal Sorun**
6. **Ulusal Sorun**
7. **ENOSİS Mücadelesi Üzerine**
8. **Dünyada ve ülkemizde durum ve mücadele**
9. **Doğrudan demokrasi**

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 1

Çevre-doğa tahribatı ve görevlerimiz

“Gölgesini satamadığı ağacı kesen” burjuvazi, bu mecazi örneği gerçek kılmaktadır. Azami kârları için doğaya saldıran burjuvazi, halkın yaşam alanını daraltmakta, doğa yasalarına yaptığı aykırı işlerle felaketlere ve yıkımlara neden olmaktadır. Ülkemizde öne çıkan çevre sorunlarına örnekler şöyle sıralanabilir; CMC, bugün halen kanayan bir yaradır ve kanser nedenidir! Karpaz’a elektrik götürme adı altında ülkenin ender kalan doğal alanları talan edilmekte, özellikle Annan Planı sürecinin ardından hükümetler eliyle ülkede neredeyse yeşil alan ve boş arazi bırakılmayarak her yer beton bloklarla, sitelerle doldurulmakta, burjuva kent yöneticiliğinin tipik bir örneği olan Dikmen Çöplüğü Dikmen, Hamitköy, Lefkoşa başta olmak üzere bölgeye zehir saçarak hastalık yaymakta ve ülkede bunun yüzlerce örneği bulunmakta, İngiliz emperyalizminin ülkedeki üslerinde bulunan antenlerin yaydığı radyasyon yine kanser başta olmak üzere bir dizi hastalığa neden olmakta, alternatifi olmasına rağmen mobil iletişim şebekelerinin evlerimizin çatılarına kadar yaşamımızın içine soktuğu insan sağlığını olumsuz etkileyen teknolojilerin kullanıldığı baz istasyonları yine ve yine hastalık saçmakta, dağlar, taş ocağı şirketlerinin kârları için oyulmakta, yok edilmektedir.

Bu sıralananlar gibi daha onlarca sorun ülkemiz insanının yaşamını olumsuz etkilemekte ve geleceğimizi karartmaktadır. Ülkenin kalkınması ve gelişen teknolojilerin insan yaşamını ve sağlığını olumsuz yönde etkilemeden doğa ile barışık bir şekilde yapılması temel prensip olmalıdır. Ancak ülkemizin emperyalizmin bölge politikaları çerçevesinde almış olduğu şekil, doğa yasalarına aykırı iş yapmakta sakınca görmeyen kapitalist üretim ilişkileri yanında emperyalizmin ülkemiz üzerindeki siyasi adımları açısından da çok ciddi boyutta olumsuzluklarla karşı karşıya kalmaktadır. Emperyalist hedeflere sahip yerli sermaye çevreleri ile birlikte hareket eden dış emperyalist sermaye çevreleri ülkemizi sömürgeleştirmek için uyguladıkları politikalar sonucunda çevre tahribatı da çok ciddi boyutlara ulaşmış durumdadır.

Oysa olması gereken, insanın ihtiyaçlarını doğaya uyumlu bir şekilde ele alarak kalkınmak ve gelişimi sağlamaktır. İnsan da doğanın bir parçasıdır ve birbirinden kopuk ele alınamaz. İnsanlık üretim ilişkilerinin bilimsel metotlarla doğa yasalarına uygun olarak planlandığı Sovyetler Birliği deneyimini yaşamıştır. Bugün karartılmaya ve unutturulmaya çalışılan bu dönemde Sovyetler Birliği’nde sosyalizmin kuruluşunda önderlik yapan Stalin döneminde, bu büyük önderin adı ile anılan “Stalin Doğayı Dönüştürme Planı” gibi devasa bilimsel çevre projelerinin hayata geçirildiği ve insan yaşamının doğa yasalarına aykırı iş yapmadan, tam tersi doğa ile uyumlu bir şekilde hareket edilerek ne derecede geliştirilebileceği bire bir uygulanarak kanıtlanmıştır. **(Ekte Stalin Doğayı Dönüştürme Planı ile ilgili daha geniş bilgi verilmiştir.)**

Tüm bu insanlık ve doğa düşmanı faaliyetlere karşı yürütülen mücadelelerin, salt bir doğa mücadelesi veya belli bir yerdeki doğa düşmanı faaliyetin geçici olarak engellenmesinin zafer sayılması gibi yaklaşımlarla ele alınması durumunda yenilgiye uğraması kaçınılmazdır. Doğayı katledenler burjuva-emperyalistlerdir. Onların düzeni, kâr için doğayı, insanı yok etmeyi gerekli kılıyorsa, bunu hiç çekinmeden yaparlar. Dolayısıyla yaşanabilir bir çevre için mücadele edilmesi gerekiyorsa, bunun temelinde doğayı yok edenlerin ekonomik sistemi başta olmak üzere üstyapı kurumlarına karşı bir mücadeleyi de içermesi gerekir. Doğa sorunu, sömürü sistemi sorunundan kopuk ele alınamaz, alındığı takdirde ya doğa için mücadele başlamadan yenilgiye uğratılır, ya da elde edilen kazanımlar/reformlar ilk fırsatta elden alınır. Ancak bu tespit, doğaya karşı geliştirilen

saldırılara karşı tepkisiz kalınması anlamını taşımamaktadır. Saldırılar göğüslenmeli, halk bilinçlendirilmeli, varolan ‘korunurken’ daha fazlasını elde etmek için çalışma yürütülmelidir. Bununla birlikte, yukarıda belirtildiği gibi bu mesele sistemden kopuk ele alınmamalıdır. Doğa için mücadele, daha fazla kâr için doğaya aykırı iş yapmakta sakınca görmeyen kapitalist üretim ilişkilerini ortadan kaldırmayı ve doğa ile uyumlu, bilimsel temelde üretime dayalı sosyalist üretim ilişkilerinin inşası için mücadeleyi de ihtiva etmediği sürece başarısız olacak ve reformizm bataklığına batacaktır.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi’ne doğaya karşı girişilen saldırılara karşı çevre örgütleri başta olmak üzere sorun yaşanan bölgelerde işçi ve emekçilerle birlikte mücadele yürütülmesi, ancak sağlıklı bir doğa için verilecek mücadelenin, doğayı katleden burjuva-emperyalistlere karşı, onların sistemlerine karşı geliştirilmesi gerektiğini sürekli bir şekilde propaganda yapmak görevini verir.

Ya emperyalizm dünyayı mahvedecek, ya sosyalizm imdada yetişecek!

Çevre-doğa tahribatı ve görevlerimiz karar ek belge

Tabiatın dönüştürülmesi Stalin Planı

"24 Ekim 1948'de alınmış bir karar olan, 'SSCB'nin Avrupa Kısmandaki Bozkır ve Ağaçlı Bozkırlarda Yüksek Verimlilikte ve Kalıcı Mahsül Alınmasını Garantilemek Amacıyla Rüzgardan Koruma Ormanları Dikimi, Travopolye Dönüşümlü Değişik Ürün Ekim Sistemi, ve Göletler ve Rezervuar İnşası İçin Bir Plan'...." *(V. Safonov, Çiçek Açmış Toprak, Sf. 495, Foreign Languages Publishing House, Moskova 1951.)*

"Tarımın süregelen gelişmesinde rüzgardan koruyucu ormanların dikimi ve sulama tesisleri önemli faktörlerdir. Daha savaştan önce, modern makinelerle donanmış pek çok büyük sulama tesisleri inşa edildi ve mevcut sistemler yenilendi. Bunun sonucu Merkezi Asya Cumhuriyetlerinde ve SSCB'nin diğer yörelerinde fiilen sulanan arazinin yüzde elli artmasıydı, ki bu, bizim pamuk mahsulünün önemli oranda artırılması gibi muazzam bir görevi yerine getirmemizi mümkün kıldı.

Savaştan sonra, rüzgardan koruyucu ormanların dikimine ve sulama tesislerinin inşasına daha da büyük bir çapta girişildi. Şu anda, Kafkas Cumhuriyetlerinde büyük sulama sistemleri inşa halinde, ve birkaç yıl içinde inşaatları tamamlandığında fiili olarak sulanan alan miktarı yüzde elli ve daha fazlasıyla artacak. 1947'de, merkezi kara-toprak kuşağının-Kursk, Orel, Vorenezh ve Tambov yöreleri- çok verimli fakat kuraklıktan muzdarip kesimlerinde çalışmalar başlatılmıştı, amaç sürekli ve düzenli tahıl, endüstriyel ve diğer ürün mahsulü almaktır. 1948'de, SSCB'nin Avrupa kısmandaki bozkır ve ağaçlı bozkırlarda büyük, milli çaplı rüzgardan koruma ormanları dikimi, devlet ve kolektif çiftliklerinde rüzgardan koruma ormanları dikimi, ve göletler ve rezervuarların inşası için geniş bir çalışma başlatıldı. Son üç buçuk yılda, devlet çiftlikleri, kolektif çiftlikler ve ormancılık işletmeleri 2.6 milyon hektar orman diktiler ve 12,000'den fazla gölet ve rezervuar inşa ettiler. Fazla sulak yörelerde, esas olarak Beyaz Rusya ve Baltık Cumhuriyetlerinde, savaştan önce olduğu gibi bugün de bataklık ve batak toprakların kurutulması için geniş bir çalışma yürütülüyor.

Volga, Don, Dinyeper ve Amu Derya üzerinde muhteşem hidro-elektrik santralları ve sulama tesisleri inşası ve Volga-Don Lenin Gemi Kanalı'nın inşasına başlanması tarım için büyük ufuklar açıyor. Bu santraller ve su sistemleri 6 milyon hektardan fazla araziyi sulayacak ve 22 milyon hektar otlak arazisine su ve kesit sulama getirecek. Böylece, tarımın elektrifikasyonu için, elektrikli saban, elektrikli biçer-döver ve diğer elektrikli tarım makinelerinin devreye sokulması için geniş imkanlar yaratılıyor.

Sulama kanallarının büyük çaplı inşası yeni bir sulama sisteminin devreye sokulmasıyla el ele gidiyor. Bu sistemde, sulanan parseller daha geniş, tarla sulama hendekleri daha rasyonel düzenlenmiş, ve yerlerine geçici kanallar inşa edilen kalıcı tarla kanallarının sayısı daha azalmıştır. Bu, sulanan arazi ve sulama suyunun daha verimli kullanımını mümkün kılıyor ve sulu tarımın mekanizasyonu için daha iyi şartlar yaratıyor.

Bu yaygın sulama projelerinin, rüzgardan koruma ormanları dikiminin ve bataklık arazilerin kurutulmasının tamamlanması tarımımızı daha üst bir düzeye yükseltiyor ve böylece ülkemiz hava şartlarındaki her türlü tesadüfe karşı kesinlikle garantiye kavuşuyor.(Alkışlar) Şimdiki görevimiz, sulama, rüzgardan koruma ve kurutma projelerini tespit edilen zamanda tamamlamaktır, Sovyet ve ekonomik örgütler bunun üzerinde özel bir dikkatle durmalıdırlar." *(G. Malenkov, Ondokuzuncu Parti Kongresine SBKP(B) Merkez Komitesinin Çalışması Üzerine Rapor, 5 Ekim 1952, sf. 72-73, Foreign Languages Publishing House, Moskova 1952)*

Toprağı kasıp kavuran rüzgarlardan koruyacak orman kuşakları oluşturmak için ağaçlar dik; sel baskınlarını önlemek için nehirleri kontrol altına al ve sulama için rezervuarlar inşa et; ürün tarafından yararlı bir şekilde kullanılabilecek asgari miktarda suni gübre kullanarak ve gübrelemenin ana şekli olarak dönüşümlü değişik ürün ekimini kullanmakla ele ele giden bir şekilde toprağın yapısını koru ve iyileştir; çapraz dölleme, seçkin dölleme, şartlandırma programlarıyla ürünlerin türlerini daha da iyileştir; Tek ürün tarımı kısıtlanacak ve tabii gübre sağlayacak olan hayvancılıkla birlikte yürütülen karışık ürün tarımı geliştirilecek; en son tekniğin kullanılmasını mümkün kılacak olan elektriklenme çerçevesinde elektrikli makineler kullanılacak, vb., vb.

Tabiatın Dönüştürülmesi Stalin Planı'na gözlerini kapayan Çevreciler ve Dünyanın Yeşil arkadaşları burjuva gevezelerden başka birşey değillerdir. Tabiatın Dönüştürülmesi Stalin Planı ve bu planın tüm sanayisel ihtiyaçlarını karşılama imkanına sahip bir sanayi temelinin mevcudiyeti. İşte 1953'de tarımın içinde bulunduğu şartlar bunlardı.

İşte bu plan çöplüğe atıldı. Onun yenine, her ikisi de kimyasal gübrelemeye dayanan, geçtim sosyalist ekonominin taleplerini yerine getirmekten tabiatın taleplerine bile uymayan, Kruşçef'in Bakir Topraklar Planı ve daha sonra da Brejnev'in Tek Ürün Tarımı Planı devreye sokuldu.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 2

İşçi sınıfının güncel sorunları ve talepleri

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizin güney ve kuzeyinde de işçi hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılar gittikçe artmaktadır. Yaşanan ekonomik krizle birlikte bu saldırılar daha da pervasızlaşmakta, işçi ve emekçiler daha kötü yaşam koşullarına itilmektedir.

Gerek kuzey, gerekse güney Kıbrıs'ta, özel sektörün büyük çoğunluğu yabancı işçilerden oluşmaktadır. Bu işçiler çok ağır şartlar altında çalışmakta, barınma sorunları çözümlenmemekte, yatı evlerinde, pansiyonlarda insanlık dışı şartlar altında barınmaya mahkum edilmektedir. İşçilerin ulaşımları da büyük problem oluşturmakta, zaten çok yetersiz ve pahalı olan toplu taşımacılık, işçinin bütçesine ağır bir yük yüklemektedir. Yatırımı patronu tarafından yapılmayan işçiler sağlık hizmeti alamamakta, yatırımları yapılmış olsa bile devlet hastanelerinin kötü koşullarında sorunlarını çözmeye çalışmaktadır. Ailelerini Kıbrıs'a getiren yabancı işçiler, çocuklarının eğitimi konusunda yine benzer sıkıntılar yaşamaktadır. Bu sorunlar kuşkusuz tüm özel sektör çalışanlarında benzerlikler göstermektedir ancak yabancı işçilerde daha yoğun hissedilmektedir.

Bunların yanı sıra asgari ücretin yetersizliği bir başka büyük sorunu oluşturmaktadır. Hiçbir zaman 'asgari' ihtiyaçları dahi karşılamakta yeterli olmayan asgari ücret üzerinde burjuvalar ve onların hükümetleri yeni düzenlemeler getirmeye çalışmakta, asgari ücretin düşürülmesinden, yabancı işçilere geldikleri ülkedeki asgari ücreti ya da çok cüzi bir oranda fazlasını almasına kadar bir dizi işçi düşmanı öneri yapılmaktadır. Patron örgütleri ve hükümet, karşılarında ciddi bir direniş görmedikleri takdirde de, ekonomik krizi gerekçe göstererek bu adımları atmakta tereddüt etmeyeceklerdir.

Yaşanan sorunların en önemlisi ise özel sektörün neredeyse tamamının örgütsüz oluşudur. Özel sektörde örgütlenmesi gereken sendika liderlikleri neredeyse hiç bir çalışma yürütmemekte, işçiler örgütsüz, bilinçsiz ve mücadelesiz bırakılmaktadır.

Ülkenin her iki kesiminde egemenler, ücretleri düşürmenin, daha kötü şartlarda çalıştırabilmenin vb. , karlarını daha da artırmanın bir aracı olarak yerli halk ile yabancı işçileri karşı karşıya getirmeye çalışmakta, yaşanan sorunların, işsizlik, ücretlerin düşürülmesi vb. gibi, sorumlusu yabancı işçilermiş gibi emekçileri birbirine düşman ederek güçlerini bölmek için çalışma yürütmekte, etnik temelde zaten bölünmüş olan ülkemizde bu sefer güney ve kuzeyin işçi ve emekçileri kökenlerine göre kamplaştırılmaya çalışılmaktadır. Kendini emekten yana gösteren örgütler de bu rezil siyasete uyum gösterip Kıbrıs milliyetçiliğine kayarak tutum geliştirmektedir. Ortak düşman olan sermaye sınıfına karşı işçilerin birliği, kardeşliği, kökenine bakmaksızın ortak mücadelesi geliştirilmediği sürece, işçiler, burjuvaların yararına kamplaşacak ve bundan faydalanacak tek kesim ise yine egemen güçler olacaktır.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne tüm bu olgular ve tespitler ışığında; eşit işe eşit ücret sloganının hayata geçirilmesi için çalışma yürütme görevi verir. Asgari ücretin daha aşağı seviyelere çekilmesi veya yabancı işçilerin geldikleri ülkenin asgari maaşını veya çok az fazlasını almaları gibi öneriler veya çalışmalara karşı mücadele yürütme, eşit işe eşit ücret, asgari ücretin yükseltilmesi ve son liberal saldırılardan önceki en düşük memur baremi seviyesine çıkartılması, insani şartlarda çalışma koşulları, barınma, eğitim, sağlık ve ulaşım mücadelesinin işçiler arasında yaygın ajitasyon ve propagandasını yürütme görevi verir.

Bu kongre, ülkemizin gerek güneyinde gerekse de kuzeyinde örgütlü bulunan mevcut sendikaların işçi sınıfından kopukluğu ve sınıf çıkarlarını korumaktan uzak yapılarına rağmen tüm parti üye ve sempatizanı işçilere ve emekçilere sendikalarda aktif çalışma

yürütme ve sınıftan yana tavır almaları yönünde etkide bulunma görevi verir. Sınıf partisi örgütlenmesi anlayışı temelinde sendikalarda sendikal birimler oluşturulması görevini verir.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne işçilerin kardeşleşmesi, ortak mücadelesi ve etnik kökene dayalı ayrımcılık politikalarının yenilgiye uğratılması için tüm gücüyle ve tavizsiz çalışma yürütme görevi verir.

Bu kongre, tüm bunlarla birlikte KSP Sendikal Birim'in işçilerin hak ve özgürlüklerini, mücadele yöntemlerini ve siyasi meselelere ilişkin parti görüşlerini yayan "İşçi Bülteni" yayın organı çalışmalarını geliştirilerek artırılması için seçilecek olan yeni Merkez Komitesi'ne görev verir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 3

Parti Yayınları – Propaganda ve Ajitasyon

Partimiz, bundan sekiz buçuk yıl önce çeşitli aşamalardan geçerek kurulmuştu. Gazete ve dernek çalışmaları üzerinden kitlelere anti-emperyalizm ve sosyalizm programı götürülmeye çalışılmış, bu mücadele yöntemleri, yine bir mücadele aracı olan Kıbrıs Sosyalist Partisi'nin kuruluşuyla yeni bir boyut kazanmıştı.

Geldiğimiz noktada propaganda ve ajitasyon konusunda sıkıntılar yaşandığı bir gerçektir. Burjuva medya üzerinden elden gelen tüm çabayla ve fakat sınırlı, ambargolu ve sansürlü bir şekilde yürütülen çalışmalara bel bağlamak gibi bir hataya düşmek söz konusu olmayacağına göre, partimiz siyasetinin yayılması, özümsenmesi, benimsenip sahiplenilmesi için kendi öz, bağımsız mücadele araçlarına da ihtiyaç olduğu açıktır.

8 yıllık parti geçmişimizde bugüne dek birçok broşür, kitap, gazete nüshası, bildiri, kitapçık vb. yayınlanmıştır. Bunların bir kısmı siyasetimizin temel taşlarının kitlelerle buluşturulması açısından kilit görev görürken, bir kısmı ise günlük, dönemsel manevralarda propaganda ve ajitasyonda kullanılmıştır. Kıvılcım Yayınları'ndan çıkan eserler ile gazete, parti siyasetiyle aynılık gösterir, bu eserler, siyasetimizin temel taşlarıdır. Birleşik Cephe kampanyası döneminde çıkartılan Birleşik Cephe broşürleri, cumhurbaşkanlığı ve belediye seçimleri dönemlerinde kullanılan yayınlar, dönemsel sorunlar ve hareketlenmeler üzerinden basılan yayınlar, bunlara örnektir.

Bunun en son güncel örneği ise, KSP Sendikal Birim'in periyodik olarak yayınlamaya başladığı İşçi Bülteni'dir. İşçilerin güncel sosyo-ekonomik sorunlarının ağırlıklı olarak ele alınmaya çalışıldığı bu bülten üzerinden hem hak ve özgürlüklerin bilincine varılması, örgütlenilmesi, sendikalaşma fikirleri propaganda edilmekte, aynı zamanda işçilere sosyalizm fikirleri götürülmektedir.

Ancak bunlarla yetinemeyiz. Dönemsel veya sürekli yayınların geliştirilmesi, ilerletilmesi, yaygınlaştırılması gerekmektedir. Bu yayınlara konulan katkının artırılması gerekmektedir. Tüm parti üye ve sempatizanlarımızın bu yayınlara maddi ve bilgi akışı/gönüllü muhabirlik anlamında fayda sağlaması gerekmektedir. Bunlar yapılmamış, yayınlarımız kısır ve sınırlı bir etki alanı içerisine hapsolarak beklenen etki ve yararı getirmeyecektir.

Parti siyasetinin kitlelere ulaştırma ve sahiplenilmesini sağlama görevinde en önemli araçlardan birisi, günlük bir gazetenin hayata geçirilmesidir. Günlük gazete, günlük işçi sınıfı siyaseti demektir. Günlük gazete, kollektif bir örgütleyici, geniş kitlelere ulaşan devrimci bir siyaset demektir. Günlük gazete, işçi ve emekçilerin kendi gündemini yaratmasında, sorunlara müdahil olmasında, bilinçlenip örgütlenmesinde en önemli araçlardan bir tanesidir. Süreli veya dönemsel yayınlar ile elde edilen sınırlı etki ve faydanın daha da artması demektir.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne partinin kitap, broşür, bülten gibi yayınlarının tüm üye ve sempatizanların katkı koyarak geliştirilmesi ve yaygınlaştırılmasını sağlama görevi verir, bu anlamda doğrudan işçilere yönelik olarak çıkartılan en önemli yayın olan İşçi Bülteni'nin öneminin altını çizerek, bülteni selamlar.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne günlük gazetenin örgütlenmesi ve hayata geçirilmesi için gerekli çalışmaları yapmak, işçi sınıfının, emekçilerin ve devrimcilerin bağımsız, devrimci günlük basınını yaratma onuruna ulaşmak görevini verir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 4

Nükleer enerji ve Partimizin yaklaşımları

Japonya'da yer alan deprem ve onun arkasından gelen tsunaminin etkisiyle zarar gören Fukuşima Daiiçi nükleer santrali tüm dünyada nükleer enerji konusunu bir kez daha gündeme taşımıştır. Çoğu çevrelerce nükleer enerji şeytanlaştırılmış ve tümden yasaklanmasının talebi ortaya atılmıştır. Oysa ki nükleer teknoloji ve enerji bir araçtır ve burada önemli olan soru bu aracı kim, nasıl ve ne amaçla kullanmaktadır. T.C.'de Mersin kıyısında Akkuyu mevkiinde bir nükleer reaktör inşa planı ve girişimi, konunun Kıbrıslılar ve bölge halkları açısından daha da hassas bir şekilde ele alınmasını gerektirmiştir. Bilindiği gibi Akkuyu hemen hemen bir fay hattının üzerinde oturmaktadır. Bir deprem halinde bu reaktörün zarar görerek radyasyon sızdırması durumunda, radyasyonun Kıbrıs'ı tamamen etkisi altına alması kaçınılmazdır. KSP'nin ve Kıbrıs halkının bu nükleer santrale karşı tutumu ne olmalıdır?

1. Sanayi devriminden beridir tüm dünyada katlanarak artan üretim, ulaşım, hizmetler, iletişim v.s. yine katlanarak artan bir enerji ihtiyacı doğurmuştur. Bugüne değin tüm dünyada bu enerji ihtiyacının hemen tümü fosil yakıtlardan –petrol ve kömür- elde edilmiştir ve edilmektedir. Fosil yakıtların ulaşılması kolay, göreceli ucuz, bugüne dek 'bol' miktarda olması ve en önemlisi bu kaynakları elinde tutanların veya eline geçirenlerin süreç içerisinde emperyalist tekeller haline dönüşmesi, bu enerji kaynaklarının barbarca yağmalanarak ve talan edilerek tüketilmesine neden olmuştur. Çünkü tek amacın kar ve daha çok kar olduğu emperyalist kapitalist düzende bundan başkası olamazdı. Petrol ve kömürün tüketilirken ortaya çıkardığı yan ürünlerin ve atıkların insan yaşamına ve doğal çevreye yaptığı yıkıcı tahribat hiçbir zaman dikkate alınmamıştır ve alınmamaktadır. Bugün insanlık ve doğa kaldıramayacakları boyutta bir tahribatla yüz yüze kalmıştır. Bu tahribat önlenemez mi idi? Pek tabii ki alınacak teknolojik ve bilimsel önlemlerle bu tahribat önlenebilirdi. Bu tür enerji kaynaklarının kullanılması azaltılırken, üretilen atık ve zararlı maddelerin insan ve doğaya zarar vermeyecek şekilde imhası sağlanabilirdi. Ancak bu uygulamalar daha çok yatırım ve daha çok maliyet getireceğinden ve petrol tekellerinin satışlarını düşüreceğinden dolayı tekellerin rekabet gücünü ve karlarını olumsuz yönde etkileyecektir. Bu anlayışın açık bir örneğini Kuzey Kıbrıs'ta görmek mümkündür. Elektrik üreten ne KIB-Tek Teknecik santralinde ne de özel şirketin işlettiği Kalecik santralinde baca filtrasyonu yoktur ve konmamaktadır. Çünkü bu filtre ve filtrenin çalıştırılması ek maliyet oluşturmaktadır. Ama bu bacalardan çıkan toksik gazlardan binlerce insan etkilenmektedir, çevre asit yağmuru altında yok olmaktadır, bu, kimsenin umurunda değildir.
2. Ucuz ve kolay bulunan fosil yakıtlar tükenmeye doğru gitmektedir ve dolayısıyla da maliyetleri artmaktadır. Başta petrol tekelleri olmak üzere bu yakıt türlerinden karlar elde eden tekeller maliyeti düşük, yenilenebilir, doğaya uyumlu alternatif enerji kaynaklarının kullanımında gerekli teknolojilerin gelişmesini engellemişlerdir. Bugün birçok ülkede, yenilenebilir enerji olarak güneş enerjisi, hidro-enerji, rüzgar enerjisi, dalga/gel-git enerjisi gibi enerji türleri elektrik üretiminde kullanılmaktadır. Ancak bu kaynaklardan elde edilen enerji, tüm dünyada kullanılan enerji miktarına oranla çok düşüktür. Bitmez tükenmez ve bedava olan güneş enerjisi maalesef gerektiği gibi kullanılmamaktadır. Çünkü bugün sunulan teknoloji ile bu enerjinin depolanıp kullanılmasının maliyeti çok yüksek ve verimliliği düşüktür. Kara dayalı bir ekonomik sistemde bu kaynağın kullanılması sınırlı olmaktadır. Buna rağmen var olan güneş enerjisini elektrik enerjisine dönüştürme teknolojisinin kullanımı dahi yer yer engellenmektedir. Bunun da en açık örneğini Kuzey Kıbrıs'ta görebiliriz. Güneş

enerjisi solar paneller vasıtasıyla elektrik enerjisine dönüştürülebilmektedir. Kuzey Kıbrıs'taki rejim bu konuda yatırım yapmamaktadır. Özel şahıs veya kurumların bu konuda yatırım yapmaları ancak güneşli havalarda ürettikleri fazla elektriği ulusal şebekeye verip, karşılığında güneşin olmadığı saatlerde şebekeden elektrik alma uygulaması ile mümkün olabilir. Bu durum da K.Kıbrıs'ta ancak belli yasal düzenlemelerle mümkün olabilir. Ama bu yasa ısrarla engellenmektedir. Çünkü fuel oil ile çalışan Kıb-Tek santrallerine yakıt satan ihale çetesi karlarını kaybedecektir. Yenilenebilir enerjide ilk yatırımın dışında, yani doğal enerjiyi kullanılabilir (elektrik) enerjiye dönüştürmeye yarayacak cihazın maliyeti dışında bir maliyet gerektirmemektedir. Enerji kaynağı bedavadır ve tamamen çevre dostu olup ne insana ne de çevreye yıkıcı bir zararı yoktur. Bu da enerji kaynaklarını ellerinde tutan tekellerin hiç işine gelmez.

3. Dünyada enerjinin %6'sı, elektriğin de %13-14'ü nükleer güçten elde edilmektedir. Bazı ülkelerde elektriğin %50'ye kadarı, hatta Fransa'da %76'sı nükleer güçten elde edilmektedir. Nükleer enerji elektrik kaynağı olarak ilk kez 1954'te Sovyetler Birliğinde, ticari olarak da 1956'da İngiltere'de kullanılmaya başlanmıştır. Günümüzde tüm dünyada 31 ülkede toplam 438 nükleer santral faaliyet göstermektedir.

Nükleer santrallerin, güvenlik önlemleri altında çalıştığı sürece, çevreye zararlı toksik madde veya gaz emisyonu hemen hemen sıfırdır. Nükleer santrallerin en büyük dezavantajı yanmış atık yakıttır. Bu atık çok tehlikeli plutonyum ve diğer uranyum isotoplarını içermektedir ki ömrü onbinlerce yıl ile ölçülmektedir. Bu atık yakıtın imha edilmesi bugün büyük bir sorundur. Bugünkü uygulamalarda yer altına gömülmektedir. Nükleer santrallerin çevreye radyasyon emisyonu, kaza ve ihmaller dışında görülmemiştir. Nükleer santrallerin insan yaşamına girdiği tarihten itibaren sayısız kaza meydana gelmiştir. Ancak bu kazaların temel nedenleri teknolojinin kendinden kaynaklanmamaktadır. Tam tersine teknoloji layıkıyle kullanılmadığı için kazalar meydana gelmektedir. Günümüz teknolojisi nükleer santrallerin sıfır kaza ile çalışmasını sağlayacak düzeydedir. Kazaların temel nedenleri a) insan faktörü – eğitimsizlik, ihmal b) güvenlik tedbirlerinin uygulanmaması, c) gerekli periyodik bakımların yapılmaması, d) ömrü tükenmiş santrallerin kullanımına devam edilmesidir. Bugüne değin çekirdek erimesiyle oluşan en ciddi iki kaza,1979 yılındaki Three Mile Island, ABD ve1986 yılındaki Chernobil, Ukrayna tamamen eğitimsiz ve yetersiz personelden, personelin ihmalinden ve gerekli bakımın yapılmamasından kaynaklanmıştır. Japon depreminde zarar gören Fukuşima santralleri ise ömürlerini tamamlamış ve kapatılmaları gereken ve periyodik bakımlarının usulünce yapılmamış eski model santrallerdi. Nükleer teknoloji çok pahalı bir teknolojidir. Eğitimli ve yetkin personel, güvenlik tedbirleri ve tam otomasyon yüksek maliyet gerektirmektedir. Periyodik bakımlar santrallerin faaliyetlerinin durdurulmasını ve çok pahalı bakım işlemlerinin uygulanmasını gerektirmektedir. Bu da yüksek maliyet demektir. Ömrü dolan santralın kapatılması ve tasfiye edilmesi gerekmektedir ki bunun maliyeti de çok yüksektir. Bir kaza veya hata anında santralın çevresine zarar verme riskini sıfıra indirecek kesin tedbirler otomatik olarak, santralı ilanihaye devre dışı bırakma pahasına, alınabilir ancak bunun mali kayıpları da çok büyük boyutlardadır. Dolayısıyla günümüzdeki emperyalist kapitalist sistemde nükleer sektördeki tekellerin karlarını bir çırpıda götürecek olan bu uygulamaların gerçekleşmesini beklemek mümkün değildir. Kaldı ki kapitalist emperyalist tekellerin teknolojiyi layıkı ile uygulamayıp neden oldukları konvansiyonel sanayi kazaları her gün yaşanmaktadır. Hatırlanacağı gibi, 1984 yılında Hindistan'ın Bhopal kentinde Union Carbide şirketinin pestisit fabrikasının patlaması sonucu 3800 kişi hayatını kaybetmiş, onbinlerce kişi sakat kalmıştı.

Bugünkü teknoloji ister nükleer olsun ister konvansiyonel sanayi olsun her türlü kaza riskini sıfıra indirebilecek düzeydedir. Ancak bunun bir maliyeti vardır ve işte esas sorun buradadır. Temel felsefesi kar ve daha çok kar olan emperyalist kapitalist bir düzende insan hayatının bir değeri yoktur. Dolayısıyla da daha güvenilir bir teknoloji kullanmak maliyetleri yükseltip karları düşürüyorsa tercih edilmez. Nükleer santrallerde atık yakıt sorununu da çözecek teknoloji mevcuttur ancak pahalıdır. Bugün bilinen ve breeder/fast breeder diye tanımlanan nükleer reaktörler tükettiğinden daha çok yakıt üreten bir teknolojiye sahiptir. Bu reaktörler yakıt olarak thorium kullandığı için de uranyum tüketimini sonlandırmakta ve atık üretimini minimum seviyeye indirmektedir. Ancak pahalı bir sistem olduğu için ticari uygulamaya geçirilmemekte ve var olan sistemlerde üretilen atık yakıtın çevreye ve insana olabilecek yıkıcı zararı göz ardı edilmektedir.

Sonuç:

KSP politikalarının merkezine insanı, toplumu ve insanların içinde yaşadığı doğayı, çevreyi koymaktadır. Amaç, tüm insanların maddi ve manevi tüm ihtiyaçlarının karşılandığı özgür, sömürüsüz, güvenli, kendi kendini yönettiği bir dünyada refah ve huzur içerisinde yaşamasıdır. Bunun için de üretimin, tüm insanlara ihtiyaçlarına göre dağıtılmasını karşılayacak şekilde artması gerekmektedir. Enerji üretimin temel kaynağıdır. Kapitalist emperyalist düzende enerji kaynaklarının sadece ve sadece kar için nasıl yağmalandığını ve verimsiz ve hoyrat bir şekilde tüketildiğini görmekteyiz. Bu yapılırken de doğal dünyanın nasıl yok edildiğine şahit olmaktayız. Oysa ki her türlü teknolojik gelişme kullanılarak enerji kaynakları insanların hizmetine en temiz bir şekilde, ne insana ne de doğaya zarar vermeden sunulabilir. Yenilenebilir enerjinin kullanılması öncelikli tercihtir. Ancak gerektiği zaman nükleer enerjinin kullanılmasında hiçbir sakınca yoktur. Nükleer enerjinin bir tehlike kaynağı olarak görülmesinde teknolojinin değil, bu teknolojiyi insanlığın yaraları yerine, kar için kullanan emperyalist tekellerin sorumluluğu vardır.

Akkuyu nükleer santralı karşı çıkılması gereken bir yatırımdır. Santralı inşa edecek olanların, santralın fay hattı üzerinde olmasına aldırış bile etmemesi, yukarıda altını çizdiğimiz gerçeği kanıtlamaktadır. Kar insan hayatının önündedir. Nükleer sektördeki tekellerin karı insan hayatından daha önemlidir. Akkuyu'da nükleer santral yapılmasının bilinçli ve hesaplı bir cinayetten ve hatta katliamdan farkı yoktur. TC basınında çıkan haberlere göre, TC hükümetinin bu santral konusunda hiçbir ciddi hazırlığı, araştırması ve bilgisi yoktur. Bu santral kriz içinde olan nükleer sektördeki tekellere ve onların TC'deki uzantılarına, ki bunlar iktidar çevreleridir, yeni bir kazanç kapısı açmaktan başka bir şey değildir. Bu bakımdan yeni Chernobiller, Fukuşimalar olmaması için Akkuyu nükleer santralına tüm halkımızın bilinçli ve ısrarlı bir şekilde karşı çıkması gerekmektedir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 5

NATO'ya ve İngiliz üslerine hayır!

Kıbrıs adasını Emperyalist saldırı aracı NATO askeri ittifakına katma girişimlerini kınıyoruz.

Kıbrıs Cumhuriyetinin AB'ye girişi tamamlandıktan sonra Kıbrıs Cumhuriyeti'ni yöneten işbirlikçi burjuva hakim sınıflar, ülkemizi NATO ittifakının bir parçası yapmak için kolları sıvadılar.

Kıbrıs Cumhuriyeti parlamentosunda görüşülen bir yasa tasarısı, AKEL partisi hariç tüm partilerin onayı ile Kıbrıs Cumhuriyeti'nin NATO'ya giriş için 'bekleme odası' olarak anılan 'Barış için ortaklık Projesine' katılımını onayladı.

Bu tasarı şimdilik Cumhurbaşkanı Hristofyas'ın vetosu sayesinde meclise geri dönmüş durumdadır. Ancak burjuvazi bu tasarıyı karara dönüştürme konusunda kararlı görünmektedir. Tasarının ikinci oylamadan sonra yasalaşması beklenmekte, ardından da Kıbrıs'ın NATO üyeliği sırada beklemektedir.

Bu yasa, Kıbrıs'ın tüm emperyalist ordu ve üslerden arındırılmasını engelleyen bir yasadır.

Kıbrıs Rum hakım sınıfları, halka karşı Kıbrıs'ın askersizleştirilmesini destekledikleri yalanını her vesile ile tekrar ederken, vatandaşın gözünün içine baka baka, Kıbrıs'ı açık bir NATO üssüne dönüştürme tehdidi taşıyan böyle bir yasayı geçirmekte tereddüt etmeyecek kadar iki yüzlüdür.

KSP Kıbrıs'ın BOP'ne ve NATO'ya üye olmasına kesinlikle karşıdır.

KSP bu kararın meclis partilerinin inisiyatifine bırakılamayacak kadar önemli olduğuna inanır. KSP böyle bir kararın Kıbrıs halkının tümünün iradesine başvurulmadan alınamayacağını kaydeder ve bu konuda referandum yapılması için çağrı yapar. Hükümetlerin böyle bir referandum gerçekleştirecek yürekleri olamayabileceğinin bilincinde KSP halkın sendikalar aracılığıyla Kıbrıs'ın kuzeyinde ve güneyinde böyle bir referandumun halk güçleri tarafından örgütlenmesi için tüm işçi ve emekçi örgütlerine ve sendikalara çağrı yapar.

Bu vesile ile KSP 3.Olağan Kongresi, Kıbrıs'ın emperyalist NATO ittifakına sokulması girişimlerini kınarken, ülkemizde bulunan yerli faşist ve emperyalist orduların dağıtılmasını, tüm yabancı emperyalist orduların ve İngiliz askeri üslerinin derhal adamızdan def olup gitmelerini talep eder.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 6

Ulusal Sorun

Ulusal sorunun gelişme dönemleri

Ulusal sorunun gelişmesinde üç dönem vardır.

1. Birinci dönem:

a) Avrupa'nın Batısında: İngiltere (İrlanda hariç), Fransa, İtalya, ve kısmen Almanya'da feodalizmin yıkılması ve bireylerin uluslar içinde birleşmesi dönemi.

Burada, bireylerin uluslar içinde birleşmesiyle merkezileşmiş devletlerin ortaya çıkışı aynı döneme rastladı. Bu, ulusların gelişmeleri içinde devlet biçimlerine büründüğünü gösterir ve bu devletler içinde önemli sayılabilecek ulusal guruplar bulunmadığından bu devletlerde ulusal baskı da yoktur.

b) Avrupa'nın Doğusunda: Avusturya-Macaristan, Rusya'da:

Kapitalist gelişme yoktu, kapitalizm doğuş halindeydi ama, Türklerin, Moğolların ve öteki Doğu halklarının istilalarına karşı, bu istilaları durdurabilecek merkezileşmiş devletlerin kurulması gerekiyordu.

Burada, merkezi devletlerin oluşması, bireylerin uluslar içinde birleşmesi sürecinden daha hızlı olduğundan, ulus haline gelmeden tek bir devlet içinde yer alan birçok ulustan teşekkül etmiş karma devletler meydana geldi.

Birinci dönemin özelliği:

Kapitalizmin şafak vaktinde, ulusların ortaya çıkışıyla, Avrupa'nın Batısında içinde milli baskının bulunmadığı salt milli devletlerin meydana gelişi; Avrupa'nın Doğusunda, başında daha gelişmiş olan tek bir ulusun bulunduğu ve daha az gelişmiş öteki ulusları önce siyasi , sonra iktisadi bakımdan boyunduruğu altına aldığı çok uluslu devletlerin doğuşu.

Bu nedenle, Doğu'nun karma devletleri uluslar arası çatışmaların, milli hareketlerin ve onun çözülmesi için çeşitli tarzların ortaya çıkmasını sağlayan ulusal baskının vatanı olmuşlardır.

2. İkinci dönem:

Yeni sömürü pazarları, ucuz hammadde, yakıt ve kol emeği peşinde koşan kapitalizm, sermaye ihracı için ve büyük demiryollarını ve deniz yollarını kontrolü altına alabilmek için kapitalizmin serbest rekabetçi döneminden başladığı ulusal devlet çerçevesinden taşarak, yakın ve uzak komşularının aleyhine topraklarını genişlettiği, emperyalizmin ortaya çıktığı dönem.

a) Avrupa'nın Batısında: İngiltere, İtalya, Fransa gibi eski ulusal devletler ulusal devlet olmaktan çıkıyor yani, yeni topraklar zaptederek birçok uluslardan meydana gelmiş çok uluslu devletler, sömürgeci devletler biçimini alıyorlar.

Böylece uluslara ve sömürgelere baskı siyasetinin yeni bir alanı haline geliyorlar.

b) Avrupa'nın Doğusunda: eski çok uluslu devletlerde: egemen uluslarda, komşu devletler zararına genişleme yeni, güçsüz milliyetleri bağımlılaştırma eğilimi pekişiyor.

Bu dönemin Avrupa'nın Doğusundaki özelliği ulusal bağların güçlenmesi, Çek, Polonyalı, Ukraynalı gibi bağımlı ulusların uyanmasıdır.

Bu uyanış, emperyalist dünya savaşı sonunda bu bölgedeki çok uluslu devletlerin dağılması, büyük devletler diye adlandırılan devletlerin boyunduruk altında tuttuğu yeni

ulusal devletlerin (Polonya, Yugoslavya) meydana gelmesini, ulusal sorunun burjuvazi tarafından en “radikal” çözümü olarak bu yeni ulusal burjuva devletlerin kurulmasını sağladı.

2/A. Birinci ve ikinci dönemin ortak ve farklı yanları:

a) Birinci ve ikinci dönemin ortak özelliği: Her iki dönemde de uluslar baskıya uğrar, milli savaş günün savaşıdır ve milli mesele çözülmemiştir.

b) Birinci ve ikinci dönem arasındaki farklılık: Birinci dönemde milli mesele, ayrı ayrı ele alınan çok uluslu devletlerin bir iç sorunudur ve çoğunluğu Avrupalı olan az sayıda ulusu kucaklamaktadır.

İkinci dönemde devletlerin iç meselesi olmaktan çıkan milli mesele, birçok devleti ilgilendiren bir mesele haline gelmekte; haklarından yoksun tutulan ulusları boyunduruk altında tutmak isteyen, Avrupa dışındaki halkları ve kabileleri de boyunduruk altına almak isteyen emperyalist devletler arasında savaş meselesi haline gelmektedir.

Böylece, daha önce ancak kültürlü uluslar arasında bir önem taşıyan ulusal mesele, bu tecrit edilmiş durumundan çıkıp, yeryüzünün tümünü ilk önce küçük kıvılcımlar olarak, sonradan kurtuluş hareketinin aleviyle sarıp sömürgeler genel meselesi haline bürünmüştür.

c) I. Dünya savaşı sonrasında ulusal sorunla ilgili emperyalist “dünya tablosu” şöyledir:

(i) Tüm bağımlı ve “bağımsız” (gerçekte kesenkes bağımlı) ulusal devletler yığınını ezen ve sömüren birkaç büyük devlet ve bu devletlerin ulusal devletleri sömürme tekeli için kendi aralarındaki savaşım.

(ii) bağımlı ve “bağımsız” ulusal devletlerin “büyük” güçlerin dayanılmaz baskısına karşı savaşımı,

- ulusal devletlerin kendi ulusal topraklarını genişletmek için kendi aralarındaki savaşımı,

- her biri ayrı ayrı ele alınmış ulusal devletlerin kendi ezilmiş ulusal azınlıklarına karşı savaşımı,

- sömürgelerin “büyük” güçlere karşı kurtuluş hareketlerinin pekişmesi,

- bu “büyük” güçlerin içlerinde ulusal çatışmaların kızışması,

- içlerinde bir dizi ulusal azınlık bulunan ulusal devletlerin içinde de ulusal çatışmaların kızışması.

Burjuva toplum, ulusal sorunun çözümünde tamamen hileli müflis çıkmıştır .

3. Üçüncü dönem: 6 Kasım1917-Komünizmin Kesin zaferine kadar olan dönem

Sovyetler dönemi; egemen ve bağımlı uluslar meselesinin, sömürgeler ve metropoller meselesinin tarih arşivlerine havale edildiği, kapitalizmin yıkılması ve ulusal baskının ortadan kaldırılması dönemi.

Bu dönemin her aşamasında geçerli olan ve Ekim Devrimi sonrası formüle edilmiş olan temel özellikleri şunlardır:

a) Ekim devrimi, geri kalmış Doğu halkları ile, ileri Batı halkları arasında bağlar kurarak, bu halkları emperyalizme karşı ortak bir savaş kampında birleştirdi.

Böylece milli mesele, ulusal boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir mesele olmaktan çıkıp, ulusların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel meselesi haline geldi.

b) Ekim devriminin gelişmesi gösterdi ki:

(i) Milli burjuvazi “kendi halkını” ulusal baskıdan kurtarma peşinde değildi.

O, halkın terinden karlar elde etmek, imtiyazlarını ve sermayelerini korumak özgürlüğü peşindeydi,

(ii) Mahalli burjuvazi iktidardan devrilmeden ve iktidar bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden, ve emperyalizm ile bağları koparmadan, ezilen ulusların kurtuluşu hayal bile edilemez.

(iii) Ulusal sorunu çözebilen tek düzen, yani ayrı ayrı halkların ve kabilelerin barış içinde birlikte yaşamalarını ve kardeşçe işbirliğini sağlayacak şartları yaratmaya muktedir tek düzen Sovyet iktidarı düzenidir.

Sermaye iktidarı altında, üretim araçlarının özel mülkiyeti sürüp gittikçe ve sınıflar var oldukça uluslar arasında eşitlik sağlanamaz; sermaye iktidarını sürdürdükçe, üretim araçlarının özel mülkiyeti sürüp gittikçe milliyetler arasında hiç bir eşitlik olamaz, ulusların emekçi yığınları arasında işbirliği gerçekleşemez.

Ulusal eşitsizliği ortadan kaldırmanın tek yolu, ezilen ve ezilmeyen halkların emekçi yığınları arasında kardeşçe işbirliği düzeni kurmanın tek yolu, kapitalist düzeni yıkmak, Sovyet düzenini kurmaktır.

c) Böylece:

(i) “bütün iktidar milli burjuvaziye” şiarıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki eski burjuva anlayışın maskesini Ekim devriminin seyri düşürdü ve bu kavram bir kenara atıldı.

(ii) “bütün iktidar ezilen ulusların emekçi yığınlarına” şiarıyla, ulusların kendi kaderini serbestçe tayin hakkı konusundaki sosyalist anlayış benimsenme ve uygulanma hakkı kazanmış oldu.

(iii) ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve “vatan savunulması” “ilkesi” ortadan kalkmamıştır. Ortadan kalkan, bunların burjuvaca yorumlarıdır. Bunların, sosyalist yorumları sayesinde ulaştığı devrimci azameti Doğu’da ve Batı’da da görebiliriz.

d) Kendi milli burjuvazilerinin boyunduruğundan ve aynı zamanda “yabancı” burjuvazinin boyunduruğundan kendini kurtarabilmiş olan halklar yani, ülkelerinde Sovyet düzeni kurmuş olan halklar emperyalizm var oldukça Sovyet Cumhuriyetlerinin iktisadi ve askeri desteği olmadan kendi varlıklarını tek başlarına, ayrı ayrı koruyamazlar.

Sovyet Cumhuriyetleri tek bir devlet içinde birleşmedikçe tek bir iktisadi ve askeri güç olarak birleşmedikçe ne askeri cephede, ne de iktisadi cephede dünya emperyalizminin ittifak halindeki güçlerine karşı direnemezler. Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonu, bu tek devlet bağrında birleşmenin şeklidir.

A- Birinci Aşama: 6 Kasım1917-22 Haziran 1941

Bu birinci aşamasında üçüncü dönem, Sovyetler dönemi henüz tam kuvvet kazanmamıştır çünkü, henüz başlamıştır. Doğu’daki, hatta Batı’daki savaş henüz burjuva milliyetçi etkilerden kurtulmaya vakit bulamamıştır.

Bu birinci aşamasında üçüncü dönemin, Sovyetler döneminin ortaya koyduğu genel eğilim bir tek Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nde somut bir şekle bürünmüştür. Dünyanın geri kalan bölgelerinde cılız bir eğilim ama mutlaka zafer kazanacak olan bir eğilim, güçlenmekte olan bir eğilim olarak vardır. Bu eğilim kendini gerek Çin Devrimci savaşlarında gerekse İspanya Devriminde (faşizme karşı savaşta) ortaya koymuştur.

Bu birinci aşamasında üçüncü dönem, Sovyetler dönemi ikinci dönemde ortaya çıkmış olan şu dünya tablosunu da ikinci dönemden devralmıştır:

(i) Tüm bağımlı ve “bağımsız” (gerçekte kesenkes bağımlı) ulusal devletler yığınını ezen ve sömüren birkaç büyük devlet ve bu devletlerin ulusal devletleri sömürme tekeli için kendi aralarındaki savaşım.

(ii) Bağımlı ve “bağımsız” ulusal devletlerin “büyük” güçlerin dayanılmaz baskısına karşı savaşımı,

- ulusal devletlerin kendi ulusal topraklarını genişletmek için kendi aralarındaki savaşımı,

- her biri ayrı ayrı ele alınmış ulusal devletlerin kendi ezilmiş ulusal azınlıklarına karşı savaşımı,

- sömürgelerin “büyük” güçlere karşı kurtuluş hareketlerinin pekişmesi,

- bu “büyük” güçlerin içlerinde ulusal çatışmaların kızışması,

- içlerinde bir dizi ulusal azınlık bulunan ulusal devletlerin içinde de ulusal çatışmaların kızışması.

SSCB’nin varlığı ve de uluslar sorunun Sovyetik çözümü eğiliminin varlığı şartlarında Bu tablonun yol açtığı bir kaç sonuç şunlar olmuştur:

- Emperyalizm tarafından ezilen farklı gelişme aşamasındaki ulusların, bu farklılığı yansıtan farklı toplumsal sınıfların başını çektiği milli kurtuluş hareketleri yaygınlaştı.

-Bu hareketlerin gelişmeleri bazı ülkelerde hakim sınıfların emperyalizme iltihakına, milli kurtuluş sorununun işçilerin hegemonyası olmamış ilerlemesinin imkansızlığı aşamasına ulaştı (Çin-İspanya).

- SSCB’inde sosyalizmin inşası hem proletaryanın doğrudan sosyalizm kavgasında hem de ezilen ulusların kurtuluş kavgasında bu güçlere destek ve ilham kaynağı oldu

-Metropollerdeki finans oligarşi ülke içinde faşizme ülke dışında ulusları yok etmeye, köleleştirmeye yönelmiş azgın bir emperyalizme dönüştü.

-Ülkelerindeki proleterlerin ve köylülerin sınıf savaşındaki gücünden korkan ve varlıklarını büyük güçlere teslim olmadan koruyamayacakları sonucuna varan pek çok Avrupa ülkeleri hakim sınıfları milli bağımsızlığı tümden faşistlere teslim etti.

-Uluslar sorununun büyük emperyalist güçler arasında başka ülkeleri ve halkları ele geçirmek ve ezmek için bir savaş, bir dünya savaşı demek olduğunun ispatı olarak II. Dünya Savaşı başladı. Ama bu savaş aynı zamanda dünya emperyalizminin ulusların ezilmesine karşı olarak gelişen ulusların Sovyetik kurtuluşu eğilimine karşı bir savaş olarak da ortaya çıktı. Savaşta biribirleriyle savaşsalar da tüm emperyalist güçlerin ortak hedefi SSCB’in mahvı, yıkımı ve yok edilmesiydi.

B- İkinci Aşama: 22 Haziran 1941-5 Mart 1953

a) Alman ve İtalyan faşizmine karşı savaş daha önce özgür ve dahası kendileri emperyalist olan Fransızlar, Hollandalılar gibi ulusları ve Doğu Avrupa’nın bağımsızlıkları sözde de olsa kendi devletlerine sahip olan uluslarının ulusal bağımsızlıklarını ayaklar altına aldı ve onları köleleştirdi. Japon faşizmine karşı savaş Asya'nın sömürge uluslarını tam bir kölelik ve katliamla tehdit eden bir işgale yol açtı. Alman ve İtalyan faşistlerinin Sovyetler Birliği'ne saldırısı ve sosyalizmin anavatanını yok etmekle tehdit etmesi tüm insanlığı kölelik ve barbarlıkla tehdit etmekti.

Savaş öncesi Alman ve İtalyan faşizmiyle iş yaparak azami kar peşinde koşan, başka ulusların bağımsızlığını faşizme kurban eden ve savaş sırasında kendi uluslarının işgaline

karşı elle tutulur hiçbir direniş örgütleyemeyen finans oligarkları ve burjuvaların büyük kesimi tam bir teslimiyet siyaseti güderek ülkelerinin yabancı faşistlerle el ele yönetim ve soygununda yer aldılar.

Yenik emperyalist-kapitalist ülkeler dahil (Fransa, Hollanda, vs.), sömürge ve bağımlı ülkelerde büyük burjuvalar ve feodal ağaların büyük bir kesimi ülkelerinin işgalcilerinin aşağılık işbirlikçileri olarak görev yaptılar.

En ilerisinden en gerisine tüm ülkelerde kendi ülkelerinin ve ulusların bağımsızlığı için iş başı yapanlar ve faşizme karşı bağımsızlık mücadelesinin başını çekenler, daha savaş öncesinde faşizme karşı savaşın başını çekmiş olan komünistlerdi. Komünistler, işçi sınıfının önderliğinde tüm halkı, ve hatta ülkenin bağımsızlığı için savaşmaya hazır olan tüm burjuva ve aristokrat kesimleri de içine alan bir birleşik cephe kurarak işgalcilere karşı savaşın başını çektiler.

Sovyetler Birliği hem Batıda hem de Doğuda ulusların kurtuluşunun önderi ve her ulusun ve ülkenin bağımsızlığının gerçek savunucusu olarak ortaya çıktı ve tüm dünyada Sovyetler Birliği etrafında ortak bir anti-faşist kurtuluş cephesi oluştu.

b) İkinci Dünya Savaşı sonrası uluslar sorununda ortaya çıkan tablo şöyledir:

Bir yanda ABD'nin başını çektiği ve tüm ulusları Amerikan emperyalizminin kölesi yapan emperyalizm kampı. Bu kamptaki Britanya, Fransa gibi emperyalist ulusların yöneticileri bir yandan uluslarının ve ülkelerinin bağımsızlığını Amerikan emperyalizmine peşkeş çekerken, diğer yandan da Amerikan emperyalizminin de desteğiyle diğer sömürge ulusları baskı altında tutmaya devam ediyorlardı. Almanya’nın Batısı, İtalya ve Japonya tamamıyla Amerikan işgali altındaydı. Ülkeleri bu kamptaki güçler tarafından kurtarılan ülkelerde Amerikalılar ve müttefikleri emperyalistler ülkelerinin kurtuluşu için savaşan komünistlerle birlikte demokratik bir rejimin kurulması için iş başı yapacaklarına, ülkelerinin faşist işgalinde işbirlikçi olarak rol almış olanlarla birlikte komünistlere ve halklara karşı demokrasi düşmanı rejimler kurmaya giriştiler. Komünistlerin katlini örgütledirler. Bu kamp Amerikan emperyalizminin etrafında tam bir demokrasi düşmanı, tam bir milli bağımsızlık düşmanı, tam bir savaş yapıcısı kamp olarak oluştu.

Diğer yanda Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin başını çektiği tüm ulusların ve ülkelerin kurtuluşu için savaşan anti-emperyalist kamp. Bu kampta Sovyetler Birliği'nin yanında Doğu ve Güney Doğu Avrupa’nın Halk Demokrasisi ülkeleri (Yugoslavya hariç) Doğu Asya’nın Halk Demokrasisi ülkeleri ve faşist işgale karşı savaş sonrası ABD ve müttefiklerine ve bu faşist işgalcilerle birlikte uluslara karşı savaşmış olan güçlere karşı savaşmak zorunda kalan komünistlerin ve işçilerin önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketleri ve gerekse savaş sonrası ülkelerinin bağımsızlığı için ayaklanan sömürge ve bağımlı ülkelerin kurtuluş mücadeleleri yer almaktadır. Bu kamp, gerek ileri ülkelerde sosyalizmin inşası için, gerek geri ülkelerde sosyalizmin inşasının zemini hazırlamak için, ulusları sosyalizmin yoluna yerleştiren Halk Demokrasileri ile, demokrasi kavgasına yeni bir içerik ve şekil vererek demokrasinin korunması görevini üstlenmiştir. Bu kamp, tek tek ülkelerde savaş sırasında olduğu gibi savaş sonrasında işgalcilerle işbirliği yapmakta olan milli hainlere karşı ve onların yabancı emperyalist yönlendiricisi Amerikalılar ve müttefiklerine karşı milli kurtuluş savaşını örgütleyen komünistler, işçiler ve halka destek olarak milli bağımsızlığı savunma görevini üstelenmiştir. Bu kamp, Sovyetler Birliği etrafında, Halk Demokrasisi ülkeleri ve bağımsız kalmak isteyen tüm ülkeler için tam bir güvenlik çemberi oluşturmuştur. Bu kamp savaşa karşı barış kampıdır.

Bu kamptan kopan Yugoslavya kaçınılmaz olarak emperyalizmin bir ajan ülkesi, emperyalizmin kulu-kölesi bir ülke olarak, sosyalizmin düşmanı, ulusların bağımsızlığının düşmanı bir ülke olarak oluştu ve bu kamptan çıkıp emperyalist kampa yerleşti.

c) İkinci Dünya Savaşının ve sonrasının gelişmesi gösterdi ki:

(i) En ileri uluslar bile emperyalizm şartlarında bağımsızlıklarını kaybedebilir ve emperyalizm tarafından köleleştirilebilirler. Yani en ileri ulusların, kendileri emperyalist olan ulusların bile milli bağımsızlığının tek garantisi dünya emperyalizminin yok edilmesindedir!

(ii) 'Milli' finans oligarklar, Milli burjuvazi, 'milli' feodaller "kendi halklarını" ulusal baskıdan kurtarma peşinde değildirler.

Onlar, halkın terinden azami karlar elde etmek, imtiyazlarını ve sermayelerini koruma özgürlüğü peşindedirler.

(iii) Faşizme karşı, işgale karşı savaşan tek temel güç komünistler, işçiler önderliğindeki halk yığınlarıdır. Amerikan emperyalizmine karşı, onun tüm dünya uluslarını köleleştirmek ve ulusları savaşlarla yıkmak siyasetine karşı savaşan tek temel güç komünistler ve işçiler önderliğindeki halk yığınlarıdır. Milli bağımsızlığı ancak bu güçler sağlayabilir ve garanti altına alabilir.

Emperyalizm ile bağları koparmadan, mahalli burjuvazi iktidardan devrilmeden ve iktidar bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden ezilen ulusların kurtuluşu hayal bile edilemez.

(iv) Ulusal sorunu çözebilen tek düzen, yani ayrı ayrı halkların ve kabilelerin barış içinde birlikte yaşamalarını ve kardeşçe işbirliğini sağlayacak şartları yaratmaya muktedir tek düzen Sovyet iktidarı ve halk demokrasisi düzenidir.

Sermaye iktidarı altında, üretim araçlarının özel mülkiyeti sürüp gittikçe ve sınıflar var oldukça uluslar arasında eşitlik sağlanamaz; sermaye iktidarını sürdürdükçe, üretim araçları elde etmek için savaş sürüp gittikçe milliyetler arasında hiç bir eşitlik olamaz, ulusların emekçi yığınları arasında işbirliği gerçekleşemez.

Ulusal eşitsizliği ortadan kaldırmanın tek yolu, ezilen ve ezilmeyen halkların emekçi yığınları arasında kardeşçe işbirliği düzeni kurmanın tek yolu, kapitalist düzeni yıkmak, halk demokrasisi düzenini kurmaktır.

c) Böylece:

(i) "Bütün iktidar milli burjuvaziye" şiarıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki eski burjuva anlayışın maskesini İkinci Dünya Savaşı'nın ve sonrasının seyri düşürdü ve bu kavram bir kenara atıldı.

(ii) "Bütün iktidar ezilen ulusların emekçi yığınlarına" şiarıyla, ulusların kendi kaderini serbestçe tayin hakkı konusundaki sosyalist anlayış benimsedi ve uygulandı.

iii- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve "vatan savunulması" "ilkesi" ortadan kalkmadı. Ortadan kalkan, bunların burjuvaca yorumlarıdır. Bunların, sosyalist yorumları sayesinde ulaştığı devrimci yüceliği Doğu'da ve Batı'da da gördük..

d) Kendi milli burjuvazilerinin boyunduruğundan ve aynı zamanda "yabancı" burjuvazinin boyunduruğundan kendini kurtarabilmiş olan halklar yani, ülkelerinde Halk Demokrasisi düzenini kurmuş olan halklar emperyalizm var oldukça komşu Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin iktisadi ve askeri desteği olmadan kendi varlıklarını tek başlarına, ayrı ayrı koruyamazlar.

Sovyet Cumhuriyetleri ve Halk Demokrasisi ülkeleri tek bir devlet veya ortaklık içinde birleşmedikçe tek bir iktisadi ve askeri güç veya ortaklık olarak birleşmedikçe ne askeri cephede, ne de iktisadi cephede dünya emperyalizminin ittifak halindeki güçlerine karşı direnemezler. Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonu, tek devlet bağrında birleşmenin şeklidir. Sovyet Ülkeleriyle Halk Demokrasisi arasındaki uluslar arası anlaşmalar düzeni bir alt aşama olarak birlikteliğin uluslararası anlaşmalar düzeni, aşamasıdır.

Bu dönem İkinci Dünya Savaşı sonrası büyük kuvvet kazanmıştı ve yenilgiye uğratılmasaydı karar verici sözünü söyleyecekti.

Önemli olan komünizmin yenilmesi değil, önemli olan emperyalizme karşı savaşın başlamış olması, zaferler ve tecrübeler kazanmış olması ve bu savaşın er geç mantıki sonucuna, Sovyet düzenine ve Halk Demokrasisi düzenine varacağıdır.

C- Üçüncü Aşama: 5 Mart 1953-31 Aralık 1991

Bu aşama SSCB'inde ve onun etrafında oluşan Halk Demokrasilerinde komünizmin yenilgisi dönemdir.

Bu aşamada komünizmi inşa etmesi gereken SSCB yozlaştırıldı ve bu aşamanın sonunda kapitalizme kesin geri dönmüş bir ülke konumuna getirildi.

Aynı durum önce sosyalizmi daha sonra da komünizmi inşa etmesi gereken Halk Demokrasileri için de geçerlidir. Halk Demokrasileri yozlaştırıldı ve bu aşamanın sonunda kapitalizme kesin geri dönmüş ülkeler konumuna getirildiler.

Üçüncü dönemin üçüncü aşamasının sonunda SSCB'ni oluşturan ülkeler ve Halk Demokrasileri milli bağımsızlıklarını kaybettiler.

Bu aşama boyunca SSCB ülkelerinin bağımsızlıklarını kaybetmelerine neden olan temel politika SSCB'nde komünizmi inşa etmek için gerekli siyaset ve yönelimin tahrif edilmesi, komünizmi inşanın imkansız kılınması olmuştur.

Bu aşama ve süreçte, tüm dünya işçilerine ve halklarına sosyalizmi ve komünizmi inşa faaliyetlerindeki başarılarıyla bir ilham kaynağı olan ve mücadelelerinde destek olan SSCB ve Halk Demokrasileri bu yeteneklerini yitirmişlerdir.

Tüm bunların sonucu olarak dünyanın diğer ülkelerinde de, milli kurtuluş hareketlerinde işçi sınıfının önderliği sağlanamamıştır. Dahası, emperyalistlerle işçi sınıfı ve komünizme karşı işbirliği yaparak, uluslarının bağımsızlığını yabancı emperyalistlere peşkeş çekerek iktidar olmuş olan burjuva (ve feodal) güçler sosyalizm yardım ederse kapitalist olmayan yolu seçebilecek güçler olarak ilan edilmişlerdir. Bu da tabii ki bağımlı konumdaki bu ülkelerdeki işçi hareketlerinin ülkelerinin bağımsızlığı için savaşmalarını önlemiştir. İktidar emperyalizmin uşağı hakim sınıflarda kalmış, ulusların bağımlılığı sürmüştür.

Bu aşamanın başlangıcında Amerikan emperyalizminin uşağı, komünistlerin katili, Yugoslavya'nın bağımsızlığının satıcısı Tito katiller kliğinin aklanması da vardır. Dünya komünist hareketi tarafından lanetlenmiş olan Titocuların da sosyalizmi inşanın bir türünü uygulamakta oldukları ilan edilmiş, sosyalizmin inşasının Yugoslav-Tito türü olduğu gibi pek çok diğer türünün de olduğu ve herkesin kendilerine uygun olan şekliyle sosyalizmi inşa etmekte olduğu ilan edilmiştir. Bu tabii ki sosyalizmin-komünizmin inşasının reddinin ilanıdır.

Bu aşamanın sonunda Titocu Yugoslavya emperyalist ağaları tarafından paramparça edilmiş, bağımsız ülkeler adı altında ve daha da küçük, daha da güçsüz ve dolayısıyla emperyalizme daha da bağımlı ülkeler oluşturulmuş, Yugoslav halkları en barbar yöntemlerle katledilmiştir.

Bu gelişme SSCB'ni oluşturan ülkeler komünizmin inşasına yönelmemiş ve birleşik bir Sovyet Cumhuriyeti olarak örgütlenmemiş özgür olamazlar ve özgür kalamazlar tespitinin doğruluğunu ispatladı.

Bu gelişme SSCB olmamış, Halk Demokrasileri SSCB etrafında tam bir birlik oluşturmamış Halk Demokrasilerinin bağımsızlıklarını koruyamayacağı tespitinin doğruluğunu ispatladı.

Bu gelişme ve bu dönem bir bütün olarak emperyalizmin baskısı altında olan ve bu baskıya karşı savaşan ulusların ve ülkelerin milli kurtuluş mücadelelerinde proletarya

hegemonyası sağlanmamış, bu kurtuluş mücadeleleri SSCB tarafından desteklenmemiş başarılı olmalarının imkansızlığını ispatladı. Amerikalı katiller tarafından kimyasal ve biyolojik silahlarla katledilmiş Vietnam halkını bile Amerikalı katillerin ellerine terk etti.

Bu dönem Dünya komünist hareketi için ve dolayısıyla da milli kurtuluş hareketleri için tam bir yozlaşma ve yenilgi dönemi olmuştur.

D- Dördüncü Aşama: 31 Aralık 1991-Günümüze

Bu dönem SSCB'nin çöküşünden günümüze kadar olan dönemi kapsamaktadır.

Bu dönemde Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nde ve daha sonra İkinci Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan bir dizi sosyalist uluslardan geriye kala kala ikinci dönemin ulusal hareketleri kaldı; bu ulusal hareketlerin haricindeki devrimci proleter hareketler ya çok cılız durumdadır ya da henüz rüşeym halindedirler. Yani emperyalist burjuvaların hakimiyetini sağlamak amacıyla ulusların birbirine kırdırılması temelinde yükselen ulusal hareketler - proletarya hareketinin darmadağın olduğu ve onun hakimiyetinin olmadığı ulusal hareketler- günümüze damgasını vuruyor.

Bir yandan büyük emperyalist ulus devletleri, diğer yandan bir dizi irili ufaklı ve emperyalizmin müdahaleleri ile varlıklarını sürdürmeye çalışan bağımlı tek uluslu veya çok uluslu devletlerin varlığı söz konusudur. Bu dönemde ayrıca emperyalist dünya sisteminin bir parçası olarak varlığını sürdüren kısmen “bağımsız” gerçekte ise kesinkes bağımlı kapitalist-emperyalist devletler de mevcuttur. Bu devletlerin burjuvazisi ile metropol emperyalist devletler arasındaki çelişki ve çatışma kendi ulusunun özgürlüğünü elde etmeyi gütmemektedir. Bu “bağımsız” devletlerin burjuvaları dünya emperyalist sistemde kendine daha iyi bir yer talep ettiklerinden bu kavgayı yürüttükleri görülmek zorundadır. Bu konuda hata yapmak işçi sınıfı hareketine ihanet etmekle denktir.

Enternasyonal proletaryanın SSCB gibi anavatanının olmadığı günümüz şartlarında ulusal mücadeleler üçüncü evrede olduğu gibi enternasyonal proletaryanın mücadelesi ve çıkarları çerçevesinde ele alınmak zorundadır. Ancak bu dönemden farklı olarak kendi milli burjuvazilerinin boyunduruğuna ve aynı zamanda 'yabancı' burjuvazinin boyunduruğuna karşı mücadelelerinde SSCB gibi bir anavatanın desteği olmasa da emperyalist boyunduruğa ve tahakküme karşı ilerici bir ulusal hareketi örgütlemekle sorumlu proletarya hareketi mutlak gerekliliktir. Bu hareketlerin başarı sağlayabilmesi gerek metropol emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının aktif desteğine gerekse de uluslararası proletarya hareketinin desteğine bağlıdır. Dolayısı ile bir ulusal hareket, enternasyonal proletaryanın sosyalizm-komünizm çıkarlarına mı yoksa emperyalizmin devamına mı yarayan bir hareket olup olmadığına bakarak değerlendirilir. Örneğin, Irak ve Türkiye'deki Kürt sorunu, Kosova'da Arnavut sorunu, İspanya'da Bask sorunu bu temelde ele alınmalıdır.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan önceki dönemde İkinci Enternasyonal Partileri ulusal ve sömürgesel sorunu, ezilen uluslar ve sömürgeler sorunu, ezilen uluslar ve sömürgelerin kurtuluşu sorunu, emperyalizme karşı mücadelede takip edilmesi gereken yol sorunu, emperyalizmin yıkılmasının yolu sorunu idi. Proleter devrimin gelişmesinin ve emperyalizmi çembere almanın çıkarları açısından Bolşevikler ezilen ulusların ve sömürgelerin kurtuluş hareketlerini ulusların kendi kaderini tayini temelinde destekleme siyasetini önerdiler, ve gelişmiş ülkelerde proleter devrimleri ile ezilen ülkeler ve sömürge halklarının kurtuluş hareketleri arasında birleşik cephe anlayışını geliştirdiler.

Toprakların, fabrikaların, yani üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe, burjuvalar arasında bunları sahiplenme kavgası sürmek zorundadır. Toplumların burjuvalar tarafından yönetimi ve örgütlenmesi devam ettiği sürece uluslar arasındaki ilişkiler de sömürü ve zora dayalı olarak örgütlenecektir. Uluslar arasındaki ilişkilerin gönüllü işbirliği temelinde örgütlemek burjuvazi için imkansızdır. Tarih ve bugünün burjuva gurupları arasındaki

ilişkiler bunu açıkça ortaya koymaktadır. Kapitalizm-emperyalizm ortamında bunun başka yolu olamaz.

Eskiden ulus dendiğinde bir coğrafya üzerinde yaşayan, ortak dil, ekonomik yaşam birliği ve kültürü olan topluluk anlaşılıyordu. Burjuvazi ulusun başı olabiliyordu. Ancak Sovyet devrimi ile bu ortadan kalkmaya başladı. Sovyet devrimi ile beraber burjuvazi ulusunu terk etmeye ve kendi geleceğini güvenceye almaya geçti. Artık ezilen ulusun özgürlük ve bağımsızlığı sayesinde esaretten kurtulacak kesimleri işçi, köylü ve yoksul kesimler oluşturuyordu. İleri kapitalist-emperyalist ülkelerde bu işçi sınıfı, yoksul köylülük ve emekçilerdi.

İkinci dünya savaşı sırası ve sonrasında ulusun bayrağını yükselterek, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine önderlik eden proleter hareketleri idi. Bu hareketler, emperyalizmin baskısından proleterler kadar olmasa da beli bükülen kırlarda köylü kesimlerin, şehirlerde ilerici küçük burjuvazinin ve aydınların desteğini alıyordu.

Ancak günümüzde, proletaryanın örgütlülüğünün darmadağın olduğu şartlarda, ilerici küçük burjuvazi ve aydınlar kendi çıkarlarını korumak uğruna emperyalizme teslim olmuş kendi uluslarının şerefini Dünya Bankası ve IMF'ye satarak ceplerini doldurmayı tercih eden feodallerin ve büyük burjuvaların peşine takılmışlardır. Burjuvaların bu ulusal çıkarlarını savunma anlayışı emperyalist dünyadan kopmadan bu sistemde yerini koruyarak servetlerini artırma anlayışına dayanıyor. Ancak küçük burjuvazi ve aydın kesimlerin emperyalist güçlerin krizlerinin dişleri arasında sıkıştırılması onları radikalleştirdikleri de bir gerçektir. Bu kesimlerin emperyalist zincirden kopabilmesi işçi sınıfının örgütlülüğü ve güçlülüğüne bağlıdır. Güçlü bir devrimci işçi sınıfı hareketi karşısında küçük burjuvazi ve aydınların bir kesimi emperyalist burjuvaziye karşı savaşımda işçi sınıfına yaklaşacaklardır.

Bu içinde bulunduğumuz dönemde ulusların kurtuluşu sorununun kesin bir şekilde proletaryanın omuzlarında olduğunu ve bu yükü SSCB'siz omuzlamak zorunda olduğunu, bu nedenle devrimci küçük burjuva sınıf ve katmanların proletarya hegemonyası konusunda proletaryanın güçsüzlüğü nedeniyle pek hevesli olmadığını tespit etmekteyiz.

Başka yolun kalmadığını, yani proletarya hegemonyası ve önderliği ve milli kurtuluş mücadelelerinin doğrudan proletarya hegemonyası veya önderliğindeki sosyal devrimlere bağlı ele alındığı bir dönemde olduğumuzu söylüyoruz.

Kıbrıs'ta da ulusal soruna bakış bu çerçevede ele alınıp sonuçlandırılmıştır. Dolayısı ile Kıbrıs sorununu yaratıcıların sadece yabancı emperyalistler olmadığı, onlarla bütünleşmiş yerli emperyalist burjuvaların da olduğu gözden kaçmamalıdır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 7

ENOSİS Mücadelesi Üzerine

-I-

Dünya emperyalizmi milli bütünlüklü devletler oluşturmayıp milletleri böler.

Bölünmüş milletlerin bir parçası devlet olarak örgütlenirken, bir diğerinin burjuva-emperyalist başka bir devlet çatısı altında bir azınlık veya sömürge olarak baskı altında yaşadığı şartlarda "Anavatanla Birlik" sloganının devrimci veya karşı devrimci içeriği şu genel kurala göre belirlenir.

"Anavatanla Birlik" sloganı, bu slogana uygun olarak yürütülen faaliyetler genel bir kural olarak, dünya emperyalizmini zayıflatmaya ve dünya komünist hareketini güçlendirmeye yararsa devrimci ve kullanılması gereken bir slogandır, yoksa gerici ve kullanılmaması gereken bir slogandır.

Açıktır ki anavatanların emperyalist zincirden koptukları, devrimci oldukları şartlarda bu slogan ve ona uygun yürütülen faaliyetler genel bir kural olarak devrimcidirler.

Fakat burada, anavatanın devrimci olduğu şartlarda bile dünya komünist hareketinin bütününün çıkarları o günün şartlarına göre somut olarak değerlendirilmelidir, ve bu değerlendirme birlik sloganının hayata geçirilmesini ve hatta ileri sürülmesini bile geciktirmeyi talep edebilir. (Mesela II. Dünya Savaşı sonrası Balkan Federasyonu sloganıyla bağıntılı gelişmeler birlik yönünde istenilen adımı atmamanın daha yararlı olduğu somut bir durumun örneğidir. Balkan Federasyonu Slav halkları ve Balkanların milli mozağini birleştiren devrimci bir slogan olmasına rağmen İkinci dünya Savaşı sonrası, dünya devlet sistemindeki ilişkiler zinciri içinde bu federasyonun oluşturulması uygun olmamıştır.)

Her olayda olduğu gibi burada da, Dünya komünist hareketinin bütünün çıkarının o anki somut tespiti ve o tespite uygun hareket etmek gereklidir.

Açıktır ki anavatanların emperyalist zincirden kopmadıkları, karşı-devrimci oldukları şartlarda bu slogan ve ona uygun yürütülen faaliyetler genel bir kural olarak karşı devrimcidirler.

Fakat burada, anavatanın karşı devrimci olduğu şartlarda bile dünya komünist hareketinin bütününün çıkarları o günün şartlarına göre somut olarak değerlendirilmelidir, ve bu değerlendirme birlik sloganının ileri sürülmesini hatta hayata geçirilmesini bile talep edebilir.

Mesela, II. Dünya Savaşı sonrası gerek Yunanistan'daki iç savaş sırasında devrimci bir Yunanistan'la birlik sloganı olarak; iç savaşın yenilgisi sonrasında İngiliz ve Amerikan emperyalistlerinin uşağı milli hainler olan Yunan monarşisi ve büyük burjuvazisinin teşhir ve zayıflatma aracı olarak, bu slogan devrimci bir rol oynamıştır: taa ki tüm bunları mümkün kılan SSCB'nin devrim çekim merkezi olmaktan çıkmasına kadar.

Yunanistan'da iç savaş Nazilere karşı savaşan Yunanlılara karşı Yabancılarla –Amerikalı ve İngiliz- vede daha önce Nazi işbirlikçisi olan hain Yunanlılarla birlikte yürütülmüştü ve bu sayede yenilgiye uğratılmıştı. Bu yenilgi sayesinde Yunanistan'da demokrasiye ters olarak Monarşistler hükümetteydi. Bu şartlarda Kıbrıslı Komünistlerin önderliğinde yürütülen-ve hatta onların önemli bir rol aldıkları- bir birlik mücadelesi emperyalizmi ve Yunanistan ve Kıbrıs'ta emperyalizmle işbirliği yapanları, aynı zamanda milletin tüm üyelerinin hak sahibi olmalarına, yani demokrasiye karşı olanları teşhir etme aracıdır.

Her olayda olduğu gibi burada da, Dünya komünist hareketinin bütünün çıkarının o anki somut tespiti ve o tespite uygun hareket etmek gereklidir.

-II-

Yunanistan'da, İkinci Dünya Savaşı sırasında, Yunanistan Komünist Partisi önderliğindeki anti-faşist demokratik güçler İtalyan ve Alman faşizmine karşı savaşmıştı. Yunanistan'ın işgalinin hemen ardından Yunanistan'daki kurtuluş savaşına AKEL'in başını çektiği Yunanistan kurtuluş savaşına gönüllü katılma çağrısına Kıbrıs'ta kendilerini enosis yanlısı ilan eden Kilise ve onun müttefikleri burjuvalar duyarsız kaldılar. Aksine Yunanistan kurtuluş savaşına katılanlar ilericiler, komünistler ve onlara sempati duyan kesimlerdi. (Bu konuda daha detaylı bilgi Antonis Hadjikyriacou'nun "A Straight Path to Enosis? Processes of Radicalisation in the Politics of Greek Nationalism in Cyprus, 1930-1950" adlı araştırmasında ve kaynaklarında toparladığı yazısında vardır).

Yunanistan Komünist Partisi bu savaşta müttefikleri ile birlikte faşizme karşı zaferi garantilediler.

Ancak bu mücadele sonrasında demokratik bir rejim kurulmasına karşı olarak İngiliz emperyalizmi İtalyan ve Alman faşistleri ile işbirliği yapan yerli burjuvalar ve monarşitlerle beraber monarşist bir rejimi dayatmaya girişmiştir.

İngiliz emperyalizminin, daha sonra da ABD emperyalizminin bu dayatma gerici rejime karşı mücadeleyi yükselten Yunanistan Komünist Partisi, Yunanistan'da ulusal kurtuluş savaşını yeni boyutlara taşıdı. Yunan ulusunun kurtuluşunun ancak emperyalistlerle uzlaşan burjuva ve feodal sınıfların iktidardan uzaklaştırılması ve monarşist rejimin yıkılması ile mümkün olacağı boyutuna büründü. Bu durum **Üçüncü Dönemin İkinci Aşaması** diye adlandırılan dönemin özelliklerini taşıyan bir durumdu.

Ulusal Sorunun gelişmesinde Üçüncü Dönemin İkinci Aşaması olarak adlandırılan dönemde göze çarpan nedir?

Bu dönemde sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerinde proletarya hegemonyası kendini gösteriyordu. Çünkü bu ülkelerin ulusal burjuvazisi ve feodalleri yabancı emperyalistlerle işbirliğine girerek kendi ulusunun çıkarlarına ihanet etti.

Bu Yunanistan'da böyle idi.

Kıbrıs'ta da böyle idi.

Burjuvalar ve Kilise 1940'ların ortasından itibaren gelişen Enosis hareketinden korkuyorlardı. 1941'de kurulan ve merkezine işçi haklarının yanında ulusal kurtuluşu koyan AKEL kitle hareketine dayanan bir Enosis hareketinde etkin rol aldı. O kadar ki 1943 yılında Mağusa ve Limasol belediye seçimlerini kazanmıştı. AKEL'in bu başarısı siyasi hareketi sendikal hareketle birleştirmesinden kaynaklanıyordu. PEO aynı dönemde başarılı grevler yapmış ve bu durum karşısında Kilise ve müttefikleri burjuvalar PEK adında köylü birliği kurarak bu ulusal hareketi bölmeye girişti. **(NOT. 1)**

Bu dönemdeki Enosis ulusal hareketi gerek Yunan monarşisi ile temsil edilen ulusal burjuvazinin ve kilisenin gerekse de Kıbrıs Rum burjuvazisi ile kilisenin İngiliz emperyalistleri ile işbirliği içerisinde kendi ulusunu nasıl baskı altına aldıklarını açığa vuruyordu. Yunanistan İç Savaşı sırasında komünistler ve demokratik güçler gerici Yunan ulusal burjuvazisi, monarşisi ve İngiliz Emperyalistleri tarafından katlediliyordu. Ve Kıbrıs'ta bu dönemdeki Enosis temelli ulusal kurtuluş hareketi İngiliz sömürgeciliğine karşı bir anti-İngiliz emperyalizmi özelliği taşıyordu.

Bu temelde gelişen bu ulusal hareketin başına da doğal olarak komünistler (KKK-AKEL) geçmişti**.(NOT 2)**

Enosis başlangıçta gerici milliyetçilerin bir siyasi talebi idi. Bu talep Megali Idea'dan geliyordu.

Ancak onların talebi 1931 isyanı hariç kitle hareketine dayanmıyordu (1821 Yunanistan'ın bağımsızlığı dönemi hariç). Kaldı ki 1931 isyanındaki Enosis talebi ekonomik baskılardan doğarak İngiliz sömürgeciliğine karşı bir isyandı. Ancak İkinci Düya Savaşı sırasındaki konjektür bu milli talebin ulusal kurtuluş talebi ve demokratik taleple birleştirilmesini sağlayarak anti-işgal ve anti-emperyalist bir kitle hareketine dönüşmesine olanak sağladı. 1947 İmparatorluk Komünist Partileri Konferansı kararı bunun göstergesidir.

Gerek Kıbrıs gerekse de Yunanistan'da ulusal özgürlük meşalesini komünistler ve demokratik güçler taşıyordu.

Yunanistan'da İngiliz emperyalizmine karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşından komünistlerin ve demokratik güçlerin zaferle çıkma olasılığı olduğu bu şartlarda Enosis – Anavatan Yunanistan'la Birlik- sloganı devrimci bir slogan ulusun kurtuluşunu sağlamaya yönelik bir slogandı.

Yunanistan İç Savaşında Yunanistan Komünist Partisi ile demokratik güçlerin yenildiği 1949'da Enosis sloganı Yunanistan ulusal kurtuluş mücadelesine yeni bir mücadele biçimi getirdi.

Hala hazırda gelişmiş bu Enosis hareketi Yunan gerici hakim sınıfların uluslarına ihanetlerini sergileyebilen ve bu mücadeleyi yeniden yükseltebilen bir harekete dönüştü. Bu hareket ayrıca İngiliz emperyalizmine karşı yürütüldüğü için Kıbrıs'ta İngiliz emperyalizmine teslim olmuş burjuvalar ve kilisenin kitleler önünde teşhirine olanak sağlıyordu. Bu mücadele ayrıca İngiliz, Kıbrıs ve Yunan proletaryası arasında ortak bir mücadeleyi örgütleyerek İngiliz emperyalizminin yenilgisine doğrudan katkı yapıyordu. **(NOT 3)**

Beşinci Dönemin (Üçüncü dönem üçüncü aşama-birinci bölüm)(1953'lerin) başından itibaren SSCB anavatanında yaşanan revizyonist gelişmelere paralel olarak Enosis hareketine bujuvazi ve kilise el atmaya başladı.

Grivas ve Kilisenin ortak hareketi tam anlamı ile Kıbrıs'ta güçlü bir kitle desteğine sahip olan, Mağusa ve Limasol belediyelerini ellerinde bulunduran komünistlere (AKEL) karşı bir Anglo-Amerikan işbirliği idi. AKEL'in bu ulusal hareketin yönünü SSCB anavatanında yaşanan revizyonist gelişmelere paralel olarak değiştirmesi de önemli rol oynamıştır.

Bu nedenlerden dolayıdır ki Enosis hareketini topyekün gerici ilan etmek ya da onu kilise ya da EOKA ile özdeşleştirmek yanlış bir yaklaşımdır. 1941-1953 dönemi Enosis hareketi ile EOKA'nın liderliğini yaptığı 1955'lerin Enosis hareketi arasında taban tabana zıt fark vardır. 1941-1953 dönemi Enosis hareketi Yunan ulusunun ve o topraklarda yaşayan milliyetlerin kurtuluşuna yönelik ilerici ve devrimci bir hareket iken 1955'lerde EOKA'nın lideliğini yaptığı Enosis hareketi ise ulusların birbirine kırdırıldığı gerici, karşı-devrimci bir harekete dönüştü.

1960 Antlaşması NATO müttefiklerinin anlaşarak Kıbrıs'a “bağımsızlık” verdiği bir antlaşma olmasına karşın AKEL bu dönemde cumhuriyeti güçlendirmeye yönelmesine karşın 1963-68 döneminde Enosise dönerek, hatta Kıbrıslı Rum Temsilciler Meclisinde Enosis kararına diğer burjuvalarla beraber oy vererek milliyetçi bataklığa ne kadar battığını açıkça sergiledi. NATO emperyalistleri ile el ele hareket eden Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvazinin ele geçirdiği ve başını çektiği Enosis ve Taksim milli hareketleri ne ilerici ne de demokratik hareketlerdi. 1955'lerdeki gibi 1960'larda, 1970'lerde ve sonrasında Enosis hareketi milletleri birbirine kırdıran, adadaki milliyetlerin kurtuluşunu ve özgürlüğünü sağlamaya yönelik değil onların kanına giren NATO emperyalistlerinin adadaki varlıklarını pekiştiren hareketlerdi.

Örgütümüzün bu konuda daha önce savunduğu görüşlerin burjuva milliyetçi görüşler olduğunu kabul eder ve bu değerlendirme ile özeleştirisini yapar.

NOT 1.

“Her halükarda, Ekim 1941'den sonra, siyasi toplantılara göz yumuldu, ve siyasi partilerin oluşturulması izni vali tarafından verildi. Kıbrıslı komünistler gecikmeden Çalışan Halkın İlerici

Partisi'ni (Anorthotikon Komma Ergazomenou Laou--AKEL) önceki, 1920'lerde kurulan ve 1930'larda yasaklanan, komünist partisinin devamı olarak kurdu. Batılıların SSCB ile savaş ittifakı olduğu için, komünist damka 1941'de, daha sonra olacağı gibi, lanetli değildi; buna rağmen Ortodox din adamları ve orta-sınıf tüccarlar yeni partinin ortaya çıkmasından dehşete kapıldılar. O dönemde, kilisenin desteklediği ve Enosis için çalışan milliyetçilerin gevşek federasyonu ile Kıbrıs Pan-tarım Birliği (Panagrotiki Enosis Kyprou—PEK) AKEL'e muhalifti.

“1931'de Britanya baskısından sonra ilk olarak yapılan 1943 belediye seçimlerinde AKEL Mağusa ve Limasol önemli şehirlerinin kontrolünü kazandı. Seçimlerdeki başarısından sonra AKEL grevleri destekledi, halk tarafından seçilmiş bir meclisin yokluğunu protesto etti ve 1931 sonrası uygulanan katı rejimden dolayı maruz kalan Kıbrıslıların dertlerini vurguladı.

“Ocak 1946'da komünist yönelimli Pan-Kıbrıs Emek Federasyonu'nun (Pankypria Ergatiki Omospondia--PEO) onsekiz üyesi sömürge mahkemesi tarafından kışkırtıcılıktan suçlu bulundu ve değişik süreli hapis cezalarına çarpıtıldılar. O yıl, daha sonra, AKEL ve PEO belediye seçimlerinden zaferle çıktı, Lefkoşa'yı komünist belediye başkanı olan şehir listesine ekledi.” (Eric Solsten, ed. *Cyprus: A Country Study*. Washington: GPO for the Library of Congress, 1991.)

NOT 2.

“Kıbrıs ve Malta'nın bu ülkelerin özgürce kendi halklarının arzuları doğrultusunda, kendi anavatanları Yunanistan ve İtalya ile yeniden birleşebilmesi tam self determinasyon hakkının tanınmasını talep ediyoruz.” (Britanya KP 19. Kongresi: İmparatorluk Komünist Partilerin Konferansı Deklerasyonu, World News and Views, 15 Mart 1947)

NOT. 3.

KIBRIS’IN YUNANİSTAN’LA YENİDEN BİRLEŞMESİ

10 HAZİRAN 1950

Komünist Partisi Yönetim Komitesi Kıbrıs halkının Yunanistan’la yeniden birleşmesi talebi için şartsız desteğini ilan eder. Bu talep 15 Ocak 1950 plebisitinde azimle ifade edildi ve Britanya hükümetinin “hiçbir halk Britanya İmparatorluğu içinde isteğine karşın tutulmayacaktır” şeklinde açıklanan politikası ile uyum içindedir.

Biz Britanya Hükümetinin Kıbrıs’ı bir uçak gemisine ve bir savaş üssüne çevirmesi, ve adanın Amerikan dinleme istasyonları tarafından bir casusluk merkezi olarak kullanılması politikasını reddediyoruz.

Kendi kaderini belirleme hakkı tüm sömürge halklarının vazgeçilmez hakkıdır. İkinci Dünya Savaşı sırasındaki katkılarıyla Kıbrıs halkı politik olgunluklarını ve kendi işlerini kendilerinin idare etme yeteneklerini gösterdiler.

Bu yüzden Yunanistan’la birleşme koşulsuz olmalıdır ve Britanya Hükümetinin ya da herhangi başka bir Hükümetin tavizler, özel haklar ya da askeri, hava ya da deniz üsleri vermesine bağlı olamaz.

Sömürge Dairesi’ne sorumlu olan Kıbrıs Hükümeti tarafından sürekli olarak sivil hakların ve özgürlüklerin ihlal edilmesini lanetliyoruz. Kıbrıs idaresinin Limasol Belediye Meclisi’nin tüm üyelerini bir sokağı yeniden isimlendirmeleri yüzünden hapsettiği ve Kıbrıs Ulusal Kurtuluş Koalisyonu’nu yasaklama emrini verdiği en son önlemlerini kınıyoruz.

Yönetim Komitesi tüm demokratik örgütlere Britanya Hükümetinin sözcüsünün dahi desteklediği İnsan Hakları Beyannamesini ihlal etmesine karşı protesto etmeye, ve şunları talep etmeye çağırır:

1. Savaş hazırlıklarının sona erdirilmesi ve tüm askeri güçlerin Kıbrıs adasından çekilmesi.

2. Adada Amerikan birlikleri için özel haklar ve ekstra-bölgeselliğe son verilmesi.

3. Kıbrıs halkının Yunanistan'la yeniden birleşmesi hakkının tanınması.

4. Britanya yönetimi hala yürürlükte iken sivil özgürlükler ve haklar için saygı ve garantiler.

([BRİTANYA] KOMÜNİST PARTİSİ

22. ULUSAL KONGRESİ, Kasım 1949'dan Aralık 1951 dönemini kapsayan YÖNETİM KOMİTESİNİN RAPORU)

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 8

Dünyada ve ülkemizde durum ve mücadele

Şu anda dünyada proletaryanın, köylülerin, tüccar ve esnafların, orta sınıf diye de bilinen profesyonellerin, aydınların ve ezen vede ezilen ulusların geleceğini belirleyen şey, proletarya ile finans kapitalistleri arasındaki, komünistlerle emperyalistler arasındaki savaştır!

Dünyanın varlığı ve geleceği bu savaşta komünistlerin zafer kazanıp kazanmayacağına, zafer kazanıp kazanmamakta olduklarına bağlıdır. Herşey ama herşey bu savaşta aldıkları yere göre, bu savaşın somut, pratik sonuçlarına yaptıkları katkıya ve verdikleri zarara göre değerlendirilmek zorundadır.

Bu kavga devrimci mi karşı devrimci mi? Bu savaşta ne işe yaradın ve ne işe yararsın?

Bilerek veya bilmeyerek dünya emperyalizminin o kokuşmuş cesedinin sanki de canlı bir varlıkmış gibi, hem de sahipsiz köyün ağası imiş gibi dolaşmasına mı katkıda bulundun ve bulunuyorsun? Yoksa komünizmin tekrardan canlanmasına ve emperyalizmi yerle bir etmesine mi?

Yaptıkların ve ettiklerin terazinin her iki kanadına da katkı yapan bir eğilimden, bir sınıf ve tabakadan kaynaklı ise, yaptıkların ve ettiklerin terazinin hangi kanadına daha çok katkı yapmaktadır? Faaliyetlerinin relatif ve ama pratik sonucu nedir?

Proleter hareketin enternasyonal ve dolayısıyla enternasyonalist karakteri toplumsal gelişmenin her bir somut anında somut şekillere bürünmüştür (bkz: BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ ve KOMÜNİST HAREKETİN ENTERNASYONAL KAREKTERİNİN BELİRLEYİCİLİĞİ. http://www.st-cyprus.co.uk/webgazette_tr/index.php?option=com_content&task=view&id=1311&Itemid=41). Hem komünist hareketlerin komünistliğini veya sahte komünistliğini ve gerçek komünizm düşmanlığını, hem de komünist olmayan hareketlerin devrimci veya karşı devrimciliğini belirleyen faktör tıpkı proleter hareketin, komünist hareketin enternasyonalizmi gibi dünya komünist devriminin zaferine yaptıkları ve yapacakları katkı kantarında ölçülür.

Hareketlerin komünist veya komünizm düşmanı karakterini, ancak ve ancak bu sayede edindikleri devrimci veya karşı devrimci karakterini işte bu temel kıstas, bu kıstasa dayanarak yapılan tartı belirler.

Komünistliğin kıstasını, devrimciliğin kıstasını kendi iç mantıklarıyla ve kendilerine göre belirleyen bireyler ve siyasi eğilimler komünizmin enternasyonalist karakterini, onun ne anlama geldiğini kavrayamamış ve belki de asla kavrayamayacak olan hareketlerdirler. Gel gelelim bu şerefi belirleme olayı soyut ve birey ve hareketlerin kendilerinin icad ettikleri kıstaslara bağlı değildir. Somuttur, ve dünya devrimine yapılan katkının somut, pratik kantarı üzerinde ölçülür.

Stalin döneminde komünizmin inşasına yönelmiş Sovyetler Birliği ve sosyalizmin inşasına yönelmiş Avrupa'nın halk demokrasilerinde Titocu Troçkizmin zaferini mümkün kılan temel yaklaşım şudur: Stalin şahsına saldırarak onun tüm öğretilerine ve dolayısıyla sosyalizmi-komünizmi inşa planına saldırının zeminini hazırlamak. Bu zemin açık bir şekilde Troçkist ve Titocu bir zemindir.

Tito'dan özür dileyenler, Lenin-Stalin komünizmi inşa planı yerine, ve ona karşı olarak kendi uyduruk ve burjuva planlarıyla sahneye çıkanlar arasında Mao ve ÇKP de vardır. Tito'dan özür dilememiş olarak görülen ama sözde moder revizyonizme karşı solcu argümanlarla İkinci Dünya savaşı sonrası gelişmeleri ve yukarıda sözü edilen yaklaşımı hasır altı eden ve Troçkiştlik yapanlar da vardır. Örneğin Enver ve AEP bunlardan biridir. Uluslararası sol hareket halen bu zararlı zihniyetin etkilerinden arındırılabilmiş değildir.

Doğu Avrupa'daki halk demokrasileri sosyalizmi inşa edemeyip, Sovyetler Birliği komünizmi inşa edemeyip kitlesel hareketler ve o hareketlerde mantardan biter gibi biten önderlikler sayesinde Doğu Avrupa Halk Demokrasileri ve Sovyetler Birliği kesin ve tutarlı birer burjuva cumhuriyetlere - mümkün olsaydı burjuva krallıklara dönüştürüldüğünde buralarda ortaya çıkan halk hareketleri nasıl türden hareketlerdi vede olanlar nelerdi?

Tüm Troçkistler vede tüm Titocular buna devrimci hareketler vede devrimler olarak cevap verdiler. Daha önceki açık CIA ve Tito girişimleri olan gerici ayaklanmalar içinde aynı görüşleri ileri sürerler.

Doğu Avrupa halk demokrasilerinin sosyalizmi inşası planlarını mahvedenler, Sovyetler Birliği'nin komünizmi inşa planını mahvedenler son 60 yıldır yaşadığımız tüm sorunların sorumlusudurlar. Bunu kimse unutmamalıdır. Dünya komünist hareketinin yenilgisinin kaynağı buradadır. Sovyetler Birliği'ni kaybettik ve hala daha belimizi doğrultamıyoruz. Bunun cefasını tüm dünya insanlığı çekmektedir. Belimizi doğrultamadığımız sürece de çekecek.

Bu yaklaşım sorunu ve yaklaşımlarında dünya emperyalizmine pembe gözlüklerle bakma sorunu, günümüzde Arap ülkelerinin,özellikle Troçkistler tarafından devrimci hareket ve de devrimler olarak görülmesine yol açmaktadır. Nerede hareket orda bereket mantığı denilen yerlerde konaklamaktadırlar. Halk hareket halinde o halde devrimci. Halk hareket halinde o halde devrim oluyor. Doğu Avrupa'da ve Sovyetlerde öyle oldu! Hindistan'ın bölünmesi düzenlenirken ki Müslüman ayaklanmalarını devrimci hareketler olarak mı ele almalı? İngiliz Troçkistleri tarafından el üstü tutulan Çeçen önderleri ve de Çeçen kurtuluş hareketlerini devrimci olarak nitelemek mümkün mü?

Eğer kitleler hareket halinde ise, hele hele devrim yapmakta ise, devrimci önderlik o harekette yoksa bile hareketin içine girmeli ve hareketi hem örgütlemeli hem de kesin devrimci kanallara çekmeli. Bocalamadan dosdoğru zafere ulaştırmalı. İşte Arap ayaklanmaları karşısında proletaryanın temsilcilerine, komünistlere düşen görev budur. Eğer bu hareketlere herhangi bir katkı yapılacaksa, onların doğru ve devrimci bir yöne çekilmesi için doğru ve faydalı bir öneri yapılacaksa önerinin o kitlelerin pratiğiyle yakın bağlantısı olmalıdır.

Facebook devrimi diye yerin göğün inletildiği bir zamanda, ne yazık ki sol hareket genelinde, partimizin mikro-çiplerle bağıntılı teorileri, siyasi ve örgütsel önerileri bir türlü anlaşılamamıştır... Partimiz, facebook ile, twitter ile devrim yaptıkları söylenen Arap halklarına mikro-çipler, internet vb hakkında doğru bir teori götürme çizgisine hala hazırda sahiptir.

Bu olgulardan hareket ederek demokratizm ve insan hakları sahtekarlığını emperyalistlerin elinden almak için gerekli siyasi malzemelere sahip olan siyasi hareket de partimizden başkası değildir.

Bizim hareketimiz, emperyalistler “biz demokrasi istiyoruz, biz kitlelerin demokratik olarak ve barış içinde bir araya gelip kendi istedikleri hükümetler kurmalarını istiyoruz” dediklerinde onların karşısına doğrudan demokrasi stratejisi ile çıkabilen ve Arap halklarına doğrudan demokrasi stratejisini önermektedir.

Tüm diğer sol hareketler, ya “devrim” önerdiler, “siz yaparsınız” dediler, yada “biz başınızda değilsek devrim yapamazsınız” dediler. Katkıları bundan ibaretti. Bunların bazıları, “özgürlük getiriyoruz” diyerek emperyalistlerin Libya'ya karşı savaş açmalarını destekledi. Oysa bu emperyalist savaş insanlık dışı suç ilan edilerek, kınanmalıdır.

Ülkemizde de emperyalizmin genel bunalımına paralel ve Türkiye'nin uyguladığı sömürgeci politikalar temelinde ortaya çıkan ciddi bir ekonomik ve siyasi bir kriz vardır. Buna paralel olarak kitlelerin omuzlarında artmakta olan geçim yükü onları hareketlenmeye,ekonomik ve siyasi taleplerini elde etmek için mücadeleye zorlamaktadır. Özellikle Kuzey Kıbrıs’ta yaşayan halk

Türkiye Cumhuriyeti'nin emperyalist sömürgeci politikalarına rehin kalma konumundan iyice bunalmış durumdadır.

Emperyalist ekonomik kriz, yakın gelecekte devrimci durum oluşmasına yol açma potansiyeli taşımaktadır. Kuzey Kıbrıs'taki alt yönetim ülkeyi eskisi gibi yönetemeyecek bir duruma doğru sürüklenmektedir. Farklı hakim sınıf kesimleri arasındaki çıkar dalaşları artmaktadır.

Güney Kıbrıs'ta da dünyadaki genel bunalımın etkileri etkili bir şekilde hissedilmektedir. Kamu harcamaları kısıtlanmakta, toplu işten çıkarılmalar artmakta, emekli maaşları vergilendirilmekte ve tüm vergi ve harçlar artırılmaktadır. Kuzey Kıbrıs'ta da ekonomik tedbir olarak düşünülebilenler aşağı yukarı ayni tedbirler.

Bu durum adanın her iki yanındaki emekçi kesimlerin üzerindeki yükü ağırlaştırmakta ve onları siyasi eylemliliğe itmektedir. Bu şartlarda yavaş yavaş oluşmaya doğru giden bir devrimci durum söz konusudur.

Partimiz kendisinden bağımsız olarak gerek güney gerekse de kuzey Kıbrıs'ta gelişmekte olan bu işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin bu mücadelesine bilinç taşıyabildiği, bu mücadeleyi, bizzat mücadelenin öngöreceği koşulları dikkate alarak, doğru mücadele yöntemleri üzerinde yükseltebildiği oranda, emperyalist zincirin Kıbrıs'tan kopmasını sağlayabilir.

KSP bu mücadeleyi yürütebilecek kapasitede bir progama sahiptir. Partimizin programı bu mücadelenin kazanılmasında en önemli iki silahımızdan biridir. Bu mücadeleyi kazanmada partimizin elindeki ikinci önemli silahımız da doğrudan demokrasidir.

Gerek Kıbrıs somutunda, gerekse uluslar arası alanda emperyalist burjuvazinin elinden demokrasi silahını almak, emperyalist burjuvazinin demokrasi konusunda sahtekar olduğunu teşhir etmek ve hayatın her alanında doğrudan demokrasiyi hayata geçirerek, sabırlı bir mücadele yürütmek süretiyle partimiz, Kıbrıs'ta ve tüm dünyada emperyalizmi yıkma misyonunu, sabırla ve akılla başarma sorumluluğunu taşımaktadır.

Emperyalizmin dünya çapında yaşadığı ağır ekonomik kriz, işçi sınıfını ve emekçileri her geçen gün daha da yoksullaştırmakta, daha zor ve ağır iş ve çalışma koşullarına mahkûm etmekte, kapitalistlerin kendi sistemlerinin ürünü olan buhranın faturası işçiler ve emekçilere kesilerek kriz atlatılmaya çalışılmaktadır.

Dünya işçi sınıfı, kendisine karşı girişilen yıkım politikaları ve saldırılara karşı direnişler örgütlemekte, mücadele etmektedir. Ancak dünya komünist hareketi, uzun yıllardır büyük bir teorik ve pratik gerilik ve açmaz içerisindedir. Birçok sapkın, Marksizm-Leninizm düşmanı akım, Marksizm-Leninizm adına siyaset yapmakta, işçi ve emekçilerin iktidar mücadelesinin önünde engel teşkil etmekte, dünya emperyalist sisteminin ömrünü uzatmakta, dolayısıyla insanlık düşmanı suç işlemektedir.

Kriz, emperyalist-kapitalizmin doğası gereği dönem dönem ortaya çıkmaktadır. Şimdiye dek yaşanan krizler yoksulluk, sefalet, açlık, işsizlik, ağır çalışma ve yaşam koşulları haricinde iki de dünya savaşına neden olmuştur. Ancak egemenler tarafından krizin ekonomik-siyasal boyutları işçi sınıfından gizlenmekte, sanki çeşitli yanlış uygulamalar neticesinde ortaya çıkan dönemsel aksaklıklar olarak nitelenmektedir. Emekçi kitlelere dönük bu propagandanın pratik sonucu ise, krizden 'elbirliği' ile kurtulmak ve her kesimin üzerine düşen fedakârlığı göstererek ekonomiyi 'düzlüğe çıkarmak' gerektiği olmaktadır.

Ancak bu noktada tüm 'tedbirler', kesintiler, ağır koşullar işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin üzerine yığılmakta, kapitalistlerin kendi krizlerinden çıkış yolu yine ağır sömürü, işsizlik, baskı ve örgütsüzleştirme olarak hayata geçmektedir.

Emperyalist-kapitalizmin ekonomik krizinden çıkış yolu, kapitalistlerin sorunudur, işçi sınıfının ve emekçilerin değil. İşçiler, kapitalistin borcu, zora girmiş ödemeleri, işletmesindeki sözde sıkıntılar nedeniyle daha fazla çalışmaya, daha az ücret almaya, maaşına zam yapılmamasına göz yummaya ikna ve mahkum edilemez. Kapitalistler, kendi hastalıklarını yapabiliyorlarsa kendileri 'tedavi' etmelidir –ki geçici rahatlamalar dışında emperyalist-kapitalizmin ekonomik krizlerine hiçbir şekilde kesin çözüm üretemezler-.

Ülkemiz işçi sınıfı ve emekçileri de yaşanan ekonomik krizden yoğun şekilde etkilenmiştir. Ülkemiz işçi ve emekçilerinin iş ve yaşam alanlarına yönelik saldırıların bir diğer önemli boyutu da ülkede etkin bir biçimde sömürgeleştirme politikalarının da uygulanmakta oluşudur. Ülke yerli ve yabancı egemen çevrelerin planlı uygulamaları ile sömürgeleştirilmekte ve tamamen sömürgecilere bağımlı bir halde tutulmaya çalışılmaktadır. Kuzey ve güneyde bu politikalar ve küresel emperyalist-kapitalist krizin etkileri nüanslar olsa da, öz olarak aynı şekilde tezahür etmektedir. İşsizlik, asgari ücrette cüzi artışlar yapılması yanında çeşitli yollarla bunun daha geri seviyelere çekilmek istenmesi, fazla mesailer, özelleştirmeler, sokağa atılan emekçiler, borç batağında kıvranan küçük esnaf, emperyalizm tarafından 'bitirilen' tarım emekçileri, kaçak işçilik, örgütsüzlük, sendikalaşmanın önüne çıkarılan engeller, işçilerin yatırımlarının yapılmaması gibi geçmişte de var olan bir dizi sorun daha da ağırlaşarak halkın yaşamını etkilemektedir. Son dönemde ülkemizin kuzeyindeki yapıya yerli ve yabancı egemen çevreler tarafından dayatılan ekonomik paketlere karşı gelişen kitle hareketleri dikkatle ele alınmak durumundadır. Gelişen hareket bir yandan hareketin önderliğini elinde tutan örgütlerce yanlış temellere dayandırılırken, kitlelerdeki giderek artan radikalleşme ve tutarsızca da olsa sömürgecilik politikalarına karşı tavır takınılması önemlidir. Hareketin önderliğini elinde tutan örgüt yöneticileri bir sömürgeciden kurtulmak için başka bir sömürgeciye dayanmaya ya da sömürgeciyle birlikte hareket etmeye devam ederken sömürge politikalarına karşı çıkmaya çalışmaktadırlar. Bu siyaset gelişen kitle hareketini sömürge düzeni içinde tutarak ülkenin kurtuluşunu, kitlelerin kendi kaderlerini tayin etmesini engellemektedir. Ada işçi sınıfının bölünmüşlüğü ve ortak mücadelesinin henüz örülememiş olması da emperyalist-kapitalist saldırganlığa karşı mücadelede bir dezavantaj olmakta, ancak buna rağmen güney ve kuzeyin işçilerinin birliği ve mücadelesi için somut adımlar atılmasını koşullandırmaktadır.

Sendikal bürokrasinin sözde siyasetten uzak durma ve işçileri de uzak tutma çabaları da eklendiğinde, işçi sınıfının acil talepleri ve güncel pratik sorunları daha da ağır bir hal almaktadır. Sendika bürokratlarının kendilerini sözde siyasetten uzak tutmaya çalışmaları özünde tam bir sağ siyasetken, işçileri de sadece ekonomik mücadele ile yetinmeleri konusunda propagandaya tâbi tutmalarının ülke işçi sınıfına verdiği zarar mühim bir boyuttadır. 'Ekonomik mücadeleyi sendikalar, siyasi mücadeleyi partiler yapar' anlayışı, adanın emperyalizmden bağlarını koparmasında ve sonraki aşamada işçi sınıfının gerçek kurtuluşu olan komünizmin inşasında engel teşkil etmekte, işçileri ve emekçileri çeşitli ekonomik 'haklar' ve çalışma yaşamında kısmi 'iyileştirmelerle' yetinmesini sağlayarak reformizm bataklığına itmektedir.

Ülkenin kuzeyinde kamu sektörü, büyük oranda sendikalıdır. Sendika yönetimleri reformizme, ekonomizme, sistem işbirlikçiliğine boğulmuş olsa bile, kamu çalışanlarının örgütlülüğü önemli ve olumlu bir durumdur. Ancak özel sektör için aynı şey sözkonusu değildir. Özel sektör çalışanlarının çok büyük bir kısmı sendikasızdır ve hakları için mücadele etmek bir yana, kağıt üzerinde dahi olsa haklarından haberdar bile değildir. Bu durum, krizden çıkış adına kamu sektörünün her geçen gün daha da daraltılacağını, özelleştirilme politikalarının gündeme getirilmesi ve dahi uygulanması sonucunda önümüzdeki süreçte kamu alanının daha da parçalanacağını göstermektedir. Bunun sonucunda da kaçınılmaz olarak özel sektörde örgütsüz olan çalışan yığınlara daha da fazlasının ekleneceği açıktır. Bu gerçeklik açıkça ortada dururken, özel sektörde örgütlü

olması gereken sendikalar bu alanda gereken çalışmayı göstermemekte, işçilerin örgütlülüğünü sağlamamaktadır.

İşçilerin örgütlülüğü, ülkede kısmi reformlar elde edilmesinin de, AEBCH siyasetinin başarıya ulaşmasının da en önemli yoludur. Bugün sendikalardan en “radikal” söylemli, “sol” hatta “sosyalist” partilere dek, küçük burjuva ideolojisi egemendir. İşçi sendikaları dahi bugün bu bataklıktadır. Küçük burjuvazi/küçük burjuva siyaseti tarafından yönetilen işçi sendikaları! Küçük burjuva bilinci aşılanan işçiler! İşçi sınıfı bu cendereden çıkmalı, örgütsüz işçiler örgütlenmeli, işçi ve emekçiler üzerinde etkin olan küçük burjuva siyasetlere karşı da amansız siyasi-ideolojik mücadele, onların her alanda, her platformda kitlelere teşhiri, yalnızlaştırılması, izole edilmesi, siyasetlerinin, örgütlenme modellerinin işe yaramaz ve işçi düşmanı özünün devamlı dikkate getirilmesi... Eğer siyasetimizin zafer için çalışacaksak, gevezelik yapmayacaksak, “içeride” başka düşünüp “dışarıda” başka iş yapmayacaksak, bugünün taktiği cepheden saldırı olmalıdır. Annan sürecinin ülke hareketinin üzerinden silindir gibi geçmesi bir yana, en önemli sonuçlardan birisi de “BM çatısı altında...” siyasetinin pratikte de iflasının bir kanıtı olması önemlidir. Onların burjuva-emperyalist siyasetinin iflas ettiğinin, işe yaramaz olduğunun kitleler tarafından görülmesi için belirli bir pratik süreç yaşanması gerekiyordu, yaşandı, görüldü. Şu anda bu rezil siyaseti tekrar diriltmeye, halkı bu çerçevede örgütlemeye, sendikaları bu temelde hareketlendirmeye çalışıyorlar. Başarı elde ediyorlar. Aynı çuvalı tekrar işçi ve emekçilerin sırtına giydirmeye çalışıyorlar. Süslü devrimci sloganlar, ateşli nutuklar ve “işçi-emekçi” gevezelikleri ile çöpe atılmış yemeği tekrar sofraya koyuyorlar. İşçi ve emekçilerin burjuva-emperyalist ekonomik politikalar nedeniyle uğradıkları yıkıma karşı bir anlaşmalar sistemi inşa edip, rejimin ömrünü uğraşmaya çabalıyorlar. Ülkede yaşanan liberal azgın kapitalist saldırıların nedeninin emperyalist sistemde, çözümünün de emperyalizmden köklü kopuşta olduğunu görmemek/göstermemek için işbaşı yapıyorlar, sorunu şu ya da bu burjuva emperyalist gücün kontrolündeki TC-KKTC hükümetlerine muhalefetle sınırlayıp, kitlelerin öfkesinin doğru yöne yöneltilmesini engelliyorlar, hareketlenmeleri eritiyorlar. Ülkedeki işgal sorununa karşı bile tutarlı bir siyaset geliştiremeyip, Türkiye dışındaki emperyalist güçleri kurtarıcı olarak görüp, gösteriyorlar, işgal mücadelesinin anti-emperyalist içeriğine sırtlarını çevirip, ileri çıkmış unsurları da bu temelde “bilinçlendiriyorlar”. Emekçilerin gündelik sorunları için mücadeleyi dahi örgütleyemiyorlar, bu mücadelenin asıl itici, önder ve muhatap gücünü, işçi sınıfını örgütlemekten alıkoyup pasifize ederek burjuva-emperyalistlerle ve de onlara karşı (!) hareket ediyorlar. İşte bu cendereyi, sıkışmışlığı, işçilerin mücadeleye aktif katılımını, örgütlenmesini, emekçi kitlelere yeniden boyanıp satılmaya çalışılan beş para etmez “BM çatısı altında...” siyasetinin yenilgisini sağlamanın yolu, bu kesimlere siyasi-ideolojik olarak cepheden saldırıdan geçer. Siyasetimizden taviz vermeden, onların etkisini kırmaktan geçer, Partimizin geçmişte özeleştirisini yaptığı “eski hataları” tekrarlamamaktan geçer. Yani küçük burjuva “sol” siyasetlerin gelişen her bir muhalefeti örgüt binaları içine hapsetmesine alet olmamaktan ve kitlelerle bağları geliştirerek bağımsız devrimci propagandamızı en güçlü şekilde yapmaktan, kitleleri bu siyaset etrafında örgütlemekten geçer.

Ve dahası, sekter olmamaktan geçer. AEBCH siyasetinin zaferi için, içinde bulunduğumuz ve aldığımız yol, bugünkü taktiğin iş ve güçbirliklerine tamamen sırt çevirmeden, reform mücadelelerini kulak arkası yapmadan, reformların devrimin yan ürünleri olduğu gerçeğini hiç akıldan çıkarmadan, yorulma bilmeksizin reformlar için çalışırken, onlardan yararlanmaya dönük en ufak bir imkanı bile kaçırmadan ve fakat devrimin temel taleplerini güncel talepler olarak kitlelere sunarak, ikna edip, sahiplenilmesini sağlayarak hareket etmek, bu temelde girilen reform mücadelelerinde doğru temeldeki iş ve güç birliklerinin katılımcısı ve güç oranında kurucusu, örgütleyicisi olmak ve yine fakat bu iş ve güç birlikteliklerinde birlikte hareket edilen teşkilatların (sendika, parti, dernek, birlik vb) siyasi-ideolojik konumlanışını, duruşunu, eylem ve örgüt anlayışlarını taviz vermeden eleştirmek

ve kitlelere teşhir etmek, ifade ve eleştiri özgürlüğümüzün kısıtlanmasına kesinlikle müsaade edilmeden hareket etmektir.

Geçmiş süreçte yapılan kimi hatalar, reform-devrim, strateji-taktik konularında kafa karışıklığı yaratmış olsa da Parti bunu aşmak zorundadır ve bunu aşmak, yukarıdaki tespitler ışığında mümkündür.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne tüm bu olgular ve tespitler ışığında;

a) Yurtiçinde: Tüm üye ve sempatizanların aktif bir şekilde sendikalarda çalışma yürütmesi, her bir parti üyesi ve sempatizanının işyerlerinde sendikalara üye kazanmak ve onları sınıf bilinciyle donatmasının sağlanması görevini verir.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne, her bir parti üyesi ve sempatizanının tüm sendika yönetimlerine girmesini, sendikalarda sınıf bilinci olan ekipler yaratarak işbirlikçi yönetimleri görevden alması ve sınıf çıkarlarına uygun sendikalar elde edilmesi görevini verir.

Bu kongre, son dönemde ülkemizde gelişen kitle hareketini, harekete önderlik yapan örgüt yöneticilerin hareketi yanlış temellere dayandırmasını ve buna rağmen kitlelerin giderek sömürgeleştirme politikalarına karşı bir pozisyona kaymakta olmasını da dikkate alarak, seçilecek Merkez Komitesi'ne işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerine saldırılara karşı ortak bir mücadele hattı kurulmasını, reformlar için mücadele ederken devrimci çözümlerin hiç yılmadan ve sürekli bir şekilde işçi ve emekçilere propagandasının yapılmasını, işçi ve emekçi kesimler içerisinde burjuva siyasetlerin teşhir olmasını ve zeminini kaybetmesini bilinçli ya da bilinçsiz engelleyen örgüt ya da kesimlere karşı en katı şekilde siyasi-ideolojik mücadele yürütme, demokratik ve ekonomik hakların korunup geliştirilmesi mücadelesinde prensipli bir şekilde iş-güç birliği yaparken, siyasi-ideolojik mücadelede cepheden saldırı yöntemini sürekli gündemde tutma görevi verir.

Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne, ülkenin güney ve kuzeyinde işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesinin sağlanması için gerek siyasi anlamda partinin tüm adada örgütlenmesi, gerekse ekonomik alanda sınıf temelinde ortak sendikal örgütlülüklerin yaratılmasını sağlamak ve bunun propagandasını yaparak pratik adımlar atması, bunu öncelikli görevlerden birisi olarak önüne koyması görevini verir.

b) Uluslararası alanda: Bu kongre, seçilecek Merkez Komitesi'ne dünya komünist hareketinin içinde bulunduğu Marksizm-Leninizm dışı, sapkın ideolojilere karşı uluslararası siyasi mücadele yürütülmesi, ülkemizde KSP programında şekillenen anti-emperyalist devrim, sosyalizmin inşası, komünizmin inşası ve doğrudan demokrasi anlayışının temel alınacağı, yeni bir uluslararası cephenin inşa edilmesi için en aktif şekilde çalışma yürütmesi görevini verir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi III. Olağan Kongresi Karar 9

-I-

Doğrudan demokrasi ve komünizm

i) Üretim ve dağıtım hem tek tek birimlerde hem de ülke çapında bilgisayarlaştırılacak. Böylece üretim ve dağıtımın tam otomasyonu ve sürekliliği elde edilecek.

ii) Tek tek birimlerdeki bilgisayarlar bir merkezi bilgisayara bağlanacak. Böylece üretim ve dağıtımın sürekli ve otomatik olarak kayıt edilmesi elde edilecek.

iii) Ülke çapındaki üretim ve dağıtım sürekli ve otomatik olarak kayıt edileceği için, üretim ve dağıtımın sosyalizmin temel yasasına ve dengeli üretim yasasına uygun şekilde planlanışı mükemmelleşecek.

iii) Toplumun şu veya bu alanında çalışan işçiler haline gelen vatandaşlar bu merkezi bilgisayara kendi bilgisayarları üzerinden bağlanacak. Böylece üretim ve dağıtım hakkındaki tüm bilgilere ulaşacak.

iv) Yukarıdaki yapılanma sağlık, eğitim, sanat ve müzik, eğlence ve sportif faaliyetlerimiz için gerekli herşeyin üretimi ve tüketimi için de elde edilecek.

v) Yukarıdaki yapılanma emperyalist çember sürdüğü müddetçe ülke savunması için gerekli olan askeri hizmetler, istibharat hizmetleri ve mahkemeler için gerekli herşeyin üretimi ve tüketimi için de elde edilecek.

vi) Böylece, tüm vatandaşlar toplumun elindeki tüm imkanları bilecek, bu imkanların nasıl kullanıldığını görecek, ortak ve bilinçli sonuca varmak için bu imkanların nasıl kullanılması gerektiği hakkında görüşlerini ortaya koyacak.

vii) Emperyalist çember sürdüğü müddetçe bu görüşler emperyalist barbarlara karşı gizliliğin nasıl ele alınması gerktiği ve nasıl uygulanması gerektiği konusunu da içerecek.

vii) Tüm vatandaşlar ortak varılan sonuca uygun olarak, yapılması gereken işleri yapmak için şart olan bilinçli iş bölümüne uygun olarak payına düşen işi yapacak ve böylece topluma karşı görevini yerine getirecek.

viii) Toplumsal yaşamın bütün alanlarını kapsayan yukarıdaki türden bir örgütlenme siyasi bir şekil olarak sürdüğü müddetçe tüm vatandaşların doğrudan katılımıyla oluşan bir hükümet şeklini, doğrudan demokratik hükümet şeklini, onun siyasi bir şekil olarak yok olmak üzere olan en mükemmel şeklini temsil eder.

ix) Yukarıda bahsi geçen toplumsal yapılanmanın, mükemmel şekliyle doğrudan demokratik hükümetin elde edimesi için tüm üretim araçları tüm vatandaşların ortak mülkiyeti olmalıdır. Bu dönemde ortak mülkiyet şekli mülklerin ortak devletin, doğrudan demokratik devletin mülkiyeti şeklinde olacaktır.

x) Emperyalist çember sürdüğü müddetçe, üretim, dağıtım ve diğer alanlardaki tüm mülklerin ortak mülkiyeti doğrudan demokratik devletin ortak mülkiyeti olarak elde edildiğinde, tüm kollektif zenginlik kaynakları daha bol aktığında ve "herkesten yeteneğine göre, herkese gereksinmesine göre! " prensibinin uyulanabildiğinde komünist toplum elde edilnmiş olacaktır. Bu şartlarda doğrudan demokratik devlet ve hükümet, vede ülke savunmasıyla bağıntılı kurumlar varlıklarını sürdürecektir.

xi) Emperyalist çember kırıldığında, komünizmin dünya çapından zaferine doğru kesin adımlarla yüründüğünde, komünizmin inşa edildiği ülkelerde doğrudan demokrasi bir devlet ve hükümet türü olarak yok olacak, siyasi yapılanma yok olacak, dolayısıyla da ortak mülkiyet için büyük ihtimalle merkezi planlama örgütü mülkiyeti ortaya çıkacaktır. Çalışan insanlardan oluşan toplum, doğrudan demokrasi döneminden edindiği tecrübeler ve alışkanlıklarla ve siyaset dışı yapılanmasıyla üretim ve dağıtımı örgütleyecektir.

-II-

Doğrudan demokrasinin mükemmel şekline geçiş

i) Doğrudan demokrasinin mükemmel şeklinin inşası için bir geçiş döneminin gerekli olduğu gelişim teorisiyle tanışık olan herkesin malumdur.

Ortak mülkiyetin farklı türlerinin bir tek şekil alarak doğrudan demokratik devletin mülkiyetine dönüştürülmesi, bunu mümkün kılacak olan tüm alanlardaki üretim ve dağıtımın bilgisayarlaştırılması ve böylece otomatikleştirilmesi ve süreklileştirilmesi, vatandaşların her gün 4 saat yerel ve merkezi devlet işleri yaparak hükümeti yönetir hale gelmesi, böylece vatandaşların kültür seviyesinin muazzam artışı vb vb, tüm bunların elde edilmesi kesin olmayan bir zaman dönemine tekabül eden bir geçiş dönemini gerektirir.

ii) Bu geçiş döneminde devletin bir proletarya diktatörlüğü devleti, doğrudan demokrasi devletinin proletarya diktatörlüğünün en mükemmel şekli olacağı açıktır.

Bu geçiş döneminin ne kadar uzun ve ne kadar kısa olacağı doğrudan demokratik iktidarın kurulduğu ülkelerde emperyalizmin ne kadar yıkıma yol açtığı, ülkenin elinde doğrudan demokrasiyi inşa için gerekli ne kadar imkanlar bulunduğu, ve bu inşa süresinde emperyalistlerin yıkıcı faaliyetlerinin ne kadar etkili olduğuna bağlıdır. Bu aynı zamanda ülkeyi yöneten komünistler ve halkın bilinç ve kararlılık seviyelerine, onların fedakarlık seviyelerine de bağlıdır.

iii) Bugüne kadar geçiş döneminin devlet ve hükümet şekilleri olarak iki temel tür bilinir. Bunlar Sovyet devleti ve halk demokrasileridir.

Bugüne kadar geçiş dönemi hükümetlerinin oluşumu için iki temel yöntem bilinir. Ekim devriminin silahlı ayaklanma ve iç savaş yöntemi, halk demokrasilerinin demokratik ortamda seçimleri kazanarak halk demokrasisi devletini ve hükümetlerini kurma yöntemi.

iv) Sonuncu yöntem esas olarak gerici güçlerin yıkılması ve Kızıl Ordunun hakimiyetinin sağladığı demokratik ortamda hayat bulmuştur, fakat bu yöntem II. Dünya Savaşı sonrası demokrasi fikrinin yaygınlık kazandığı, toplumun işçiler başta olma üzere demokratik güçlerinin Nazizme, Faşizme ve Japon emperyalizmine karşı savaşta güçlü konumlar elde ettiği tüm ülkelerde mücadele yöntemi, demokrasiyi yani işçilerin ve köylülerin iktidarını kurma yöntemi olarak burjuvazi ve feodal güçlere karşı önerilmiş ve kullanılmıştır. Tabii ki bu yöntemin ilk olarak İspanya’da ortaya çıkmıştır. İspanya Cumhuriyeti'nin kuruluşu, cumhuriyetin faşist isyancılara ve onların enternasyonal arenadaki faşist işbirlikçilerine karşı korunması, yani iç savaş dönemi bu yöntemin ilk ortaya çıktığı ve zaferler kazandığı bir dönem olmuştur.

v) Bu yöntem daha sonraki süreç içinde genellikle yenilgiye uğramıştır. Şili’deki muzaffer dönemi de yenilgiyle sonuçlanmıştır ve tüm bu yenilgiler dünyanın demokratik, barışsever ve komünist güçlerinin emperyalizmin gerici güçlerine karşı verilen mücadelede ancak ve ancak komünizmi inşa etmekte olan bir Sovyetler Birliği etrafında kenetlenerek muzaffer olabileceği gerçeğini sergilemiştir. Sovyetler Birliği'nin komünizmi inşadan uzaklaştırılması, kapitalizmi restorasyon yönünde adımlar atması, dünya emperyalizmiyle onu yok etmek amacıyla mücadele yerine ona uymak siyaseti gütmesi bu yöntemin uygulandığı tüm ülkelerde muazzam yenilgilere yol açmıştır. Hepimizin malumudur ki ve her ne kadar bazıları sorunun bu yöntem olduğunu ilan etseler de kendilerin sözde devrimci yöntemleri de aynı nedenlerle yenilgiyle hem de daha çok zararlar yol açmış ve de açmakta olan yenilgilerle sonuçlanmıştır. Sovyetler Birliği'nin kaybının komünistler ve tüm insanlık için anlamı yenilgiler dönemi olmuştur.

vi) Şimdi bu yenilgiler dönemine son verme dönemi başlamıştır.

-III-

İşçilerin ve tüm halkın iktidarının şekli ve bu iktidarın hazırlanış şekli olarak doğrudan demokrasi.

i) Tıpkı Halk Demokrasisi gibi, Doğrudan demokratik iktidar sadece sosyalizmi inşa aşamasındaki ülkelerde işçilerin ve müttefiklerinin proleterya diktatörlüğü olan iktidar şekli değildir. Tıpkı Halk Demokrasisi gibi, Doğrudan demokrasi sosyalizm inşası öncesi aşamada olan ülkelerdeki işçilerin ve müttefiklerinin işçi köylülerin devrimci diktatörlüğü olan bir iktidar şeklidir de. Dahası, Doğrudan Demokrasi Kapitalizm öncesi şartlarda yaşayan ülkelerde de halkın ülkelerini yönetmekte kullanabileceği mükemmel bir iktidar şekli sunmaktadır.

Bu, demokrasinin esas anlamının, özünün halkın iktidarı olmasından kaynaklanır ve doğrudan demokrasinin bu esasının, bu özün kendini ortaya koymasını kaçınılmaz kılan bir şekli halka sunmasından kaynaklanır.

Yani Doğrudan demokrasi iktidarının ekonomik, sosyal ve politik içeriğini söz konusu ülkenin ekonomik ve sosyal gelişme seviyesi belirleyecektir.

ii) Kaçınılmaz olarak bir halk demokrasisi olan Doğrudan Demokrasi iktidarında doğrudan demokrasinin uygulanış şekilleri, genişliği ve derinliği pek çok faktör tarafından belirlenecektir.

Komünistler her zaman ve her şart altında öneri ve faaliyetlerinin mümkün olan en geniş ve en derin bir doğrudan demokratik şekle yol açması için çalışmalılardır. Doğrudan demokratik uygulamalar ne kadar yaygınsa, doğrudan demokratik uygulamalar ne kadar derinlik gösterirse işçilerin zaferi, halkın zaferi de o kadar garantilenmiştir demektir.

iii) Doğrudan demokratik iktidarı demokratik yöntemlerle elde etmek için en önemli faktör işçilerin ve müttefiklerinin kendi kitlesel, demokratik örgütlerinde, kendi haklarını korumak ve geliştirmek için oluşturdukları örgütlerinde doğrudan demokratik yöntemleri en geniş bir şekilde, ve her geçen gün daha da gelişen ve derinleşen bir şekilde uygulamasıdır.

Sendikalarda işçilere, çeşitli meslek örgütlerinde memurlara, esnaflara, zanaatkarlara, profesyonellere, aydınlara, köylülere, yani örgüt üyelerine, örgüt yöneticilierinin örgütün faaliyetleri hakkında sürekli rapor vermesini, doğrudan demokrasi geliştikçe bu rapor vermenin an be an olan sürekli bir faaliyet haline gelmesi bu uygulamalardan biridir.

Örgüt yönetiminin örgüt üyeleri adına karar almasının gereksiz hale gelmesi, alınması gereken her kararın tüm örgüt üyelerine sunulması, her kararın demokratik olarak ve tüm üyeler tarafından alınması bu uygulamalardan biridir. Üyelerin ücret ve maaşlarının belirlenmesinde, ürünlerin fiyatlarının belirlenmesinde, greve gitmek, grevi sona erdirmek, boykota gitmek, boykotu sona erdirmek vb konularda bu yöntemin gerekliliği vede devrimci karekteri herkes tarafından kavranabilir.

Tüm bu konularda örgüt yönetiminin genellikle patronlarla, burjuva hükümetlerle uyum halinde, üyelerin zararına olan kararlar aldığı mevcut anti-demokratik mekanizmanın yıkılması, bunun doğrudan demokratik bir mekanizmayla değiştirilmesi tüm bu örgütlerdeki geri ve gerici yöneticilerin, mevcut düzenle uyumlu yöneticilerin yenilgisi, örgüt üyelerinin çoğunluğunun çıkarını yansıtan yönetimlerin oluşmasını, bu yönetimlerin doğrudan demokrasiyi her geçen gün geliştirmesini ve süreç içinde tüm üyelerin doğrudan örgütün yöneticileri haline gelmesini sağlayacaktır.

iv) Bu örgütlerin doğrudan demokrasi uygulayan örgütler haline gelmesi, yani sınıf örgütleri haline gelmesi, yerel ve milli çaptaki seçimlerde de seçmenin çoğunluğunu oluşturan bu örgütlerin üyelerinin seçimleri de kazanması ve parlamento ve hükümete kendi temsilcilerini göndermesi anlamına gelecektir.

Ve doğrudan demokratik iktidar olan halk demokrasisi de bu şekilde ve demokratik yöntemlerle kurulacaktır.

Sınıfsal temellerini yansıtacak olan doğrudan demokrasi uygulayan belediyeler, muhtarlıklar ve hükümetler kaçınılmaz olarak anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti programını, partimizin programını hayata geçirecektir.

v) İşçilerin düşmanları, halkın düşmanları açıktır ki doğrudan demokrasinin uygulanmasını sabote etmek, onu uygulanamaz kılmak, onu yenilgiye uğratmak için çeşitli yöntemler geliştirecek vede uygulayacaktırlar.

Örgütlerde kendi fikirlerini oylamaya sunacaklar, komünistlerin fikirlerinin oylanmasını, üyelerin kendi bağımsız fikirlerini oluşturmasını önlemeye çalışacaklar, doğrudan demokrasiyi kısa bir dönem için ve kendi rakiplerini yıkmak için kullanmak isteyecekler, ondan sonrada uygulanmasını imkansız ilan edip çöpe atacaklar vb vb.

Ve tabii ki tüm bunlar yine de doğrudan demokrasiye karşı şiddet içermeyen yöntemlerdir. Doğrudan demokrasinin düşmanları, doğrudan demokrasinin uygulanmasını önlemek için bu fikri yayan komünistlere ve tüm demokrasi seven kişi ve kesimlere karşı katliamlara kadar varan açık

terörist yöntemler uygulayabilirler. Doğrudan demokrasinin gelişmesi bu gerici kesimleri kaçınılmaz olarak köşeye sıkıştırır. Sınıf mücadelesi her geçen gün sertleşir. İşçiler doğrudan demokrasinin uygulanmasında ne kadar muzaffer olurlarsa, işçilerin demokrasi ve barış müttefikleri ne kadar muzaffer olurlarsa gerici kesimler de o kadar vahşileşirler. Bunu önlemek ve frenlemenin yolu doğrudan demokrasiyi mümkün olan en kısa sürede ve mümkün olduğunca yaymaktır.

vi) Biz tıpkı işçilerin sendikalarında ve halkın diğer kesimlerinin demokratik örgütlerinde olduğu gibi burjuva şartlarda belediyeleri doğrudan demokratik yöntemlerle yönetmeye talibiz. Merkezi hükümette çoğunluğu elde edemezsek, ama bir belediyede çoğunluğu elde edersek orada doğrudan demokrasi uygulayacağız, hem de doğrudan demokrasiyi genişleterek ve yaygınlaştırarak.

Belediye seçimleri sonrası doğrudan demokrasinin internet üzerinden uygulanmasının şartları mevcut olmayacaktır. O halde acilen belediyenin tüm imkanları belediyede yaşayan tüm bireyleri internete bağlamaya ve onların her birine oylamaya katıldıklarında oylamanın sahteleştirilmesi önleyecek özel kodlar vermek dahil çeşitli tedbirlere sahip bir internet üzerinden oylama sisteminin kurulmasına yöneltilecektir. Bu sistem kuruluncaya kadar ister istemez doğrudan demokrasi için başka yöntemler, mesela karar almak için en yaygın yerel örgütler (mahalle örgütleri vb) kurmak, yerel örgütlerde mümkün olan en sık toplantılarda seçmene rapor vermek ve karar gerektiren konuları sunmak ve oylattırmak yöntemleri kullanılacaktır. Internet sistemi kurulur kurulmaz da internet üzerinden oylama sistemine, tüm belediye çapında oylama sistemine geçilecektir.

Bu söz konusu belediye sınırları içerisinde doğrudan demokrasinin internet üzerinden uygulanması yönünde büyük bir adım olacaktır. Bununla birlikte belediyenin tüm hesapları, geliri ve harcamaları tek bir kuruşuna kadar internet üzerinden ulaşılabilen bir siteye konacak ve belediyenin gelir ve giderleri hakkındaki tüm bilgiler seçmene sunulacaktır. Gerek internet üzerinden oylama öncesi yerel örgütlerdeki oylamalarda gerekse ve bilhassa internet üzerinden oylamalarda secmen alacağı kararı bu bilgiler ışığında yapacaktır. Bu da doğrudan demokrasinin internet üzerinden uygulanması yönünde büyük bir adımı temsil edecektir.

Ve bu iki noktada burjuva şartlarda doğrudan demokrasinin internet üzerinden uygulanmasının karşılaştığı sorunlar da görülebilinir.

Birincisi gelirlerle ilgilidir. Seçmenin kararları gelir gider dengesiyle bağıntılı olacağından vede gelirlerin kontrolu bir yandan merkezi hükümetin elinde olacağından ve öbür yandan yerel vergi veren iş yerlerinin (iş adamlarının) ellerinde olacağından gelirler tamamıyle burjuvazinin kontrolünde olacaktır. Ve onlar bu gelirleri kısacaklardır. Vede saklayacaklardır -özel, bireysel olduğundan dolayı gelirin gizliliğinden tutunuz, binbir diğer yöntem ve bahanaler kullanılacaktır. Bu şartlarda işte doğrudan demokrasi kendi gücünü gösterecektir. Seçilmiş yöneticiler olarak yoldaşlarımız içine düşülen durumu seçmene hızla rapor edebilecek ve kendilerinin bu konuda karar alması gerektiğini onlara aktarabilecektir -alacakları kararların sonuçlarını da ortaya koyabilecektir. Merkezi hükümet daha çok katkı yapmayı kabullenmezse, yerel burjuvalardan daha çok vergi toplanması red edilirse, kaçınılmaz olarak belediye geliri azalacak, belediyenin yapabileceği işlerin miktarı azalacak, vereceği maaşlar ve ücretler üzerine baskı kurulmak istenecektir ve bu doğrudan bir sınıf mücadelesi olarak doğrudan seçmenlere sunulabilecektir.

Onlar mücadeleyi geliştirmek kararı alırlarsa sınıf mücadelesi büyüyecek ve kaçınılmaz olarak merkezi hükümetin kararlarının reddi anlamına gelecektir. Iş kızışacaktır. Ve bu kızışma tüm belediye seçmenine karşı olacaktır. Seçmen işleri kızıştırmak istemez ise sınıf mücadelesi yatışacaktır, ama bu da çok sürmeyecektir. Merkezi hükümet ve burjuvalar seçmeni para ve hizmet bolluğuyla satın almaya ve susturmaya muktedir olmadıkça bu işler olduğu gibi kalmayacaktır.

Ve işte doğrudan demokrasinin devrimci karekteri burada kendini ortaya koymaktadır. Doğrudan demokrasi seçmenleri birleştirme aracıdır. Burjuvaziyi paramparça etme aracıdır. Doğrudan demokrasi örgültenmek ve zafer aracıdır! Derhal kullanılmalıdır!

İkincisi seçmenlerin belediye hakkında herşeyi bilmesi ve onları bilerek karar alması için gerkeli olan zaman ve imkan sorunudur. Internet sistemi kurulduktan sonra seçmenler hemen şu sorunlarla karşılasacaklardır. Bilgiler ortada ve oylama imkanı var ama o bilgileri kim ve nasıl inceleyecek ve ne zaman inceleyecek ve ne zaman ve nasıl kullanacak. Tüm bunlar zaman ve interneti kullanmayı ve hesap yapmayı vb bilmeyi gerektirir. O halde? O halde seçmen 4 saat

hükümet etmek için, belediye işlerine bakmak için zaman ve bunları yapacak bilgi talep etmek zorunda kalacaktır. Biz tabii ki onlara böyle bir zamana olan ihtiyaçlarını öğretmek için elimizden geleni yapacağız. Onların bu zamanı elde etmek için ne yapacakları onların bileceği bir şeydir, ama onların bu zamanı merkezi hükümetten ve patronlardan talep edeceklerini düşünmek için herşey vardır -eğer doğrudan demokrasi uygulayacak bir partiyi belediyenin başına geçirdilerse! Günlük işlerinde 4 saat çalışarak aynı geliri elde etmek zorunda kalacaklardır ki 4 saat te beldiye işlerine zaman ayıralbilsinler! Vb.

Yani bizim doğrudan demokrasinin internet üzerinden uygulanmasının burjuva şartlarda uygulanmayacağı tespitimiz doğrudan demokrasinin mükemmel şekliyle bağıntılıdır ve doğrudan demokrasinin mücade aracı olarak kullanılması konusunu incelemez. Halbuki ve görülmektedir ki doğrudan demokrasi bize muazzam bir mücadele aracı sunmaktadır ve bu kullanılmayarak çarçur edilmektedir. Sınıf mücadelesine zarar verilmektedir. Bir yandan demokrasi yaygarası için burjuvalara alan açılmakta öbür yandan burjuvaziyi devirme aracı olarak demokrasi ve hele onun doğrudan demokrasi şeklinin nasıl kullanılacağına kafa yorulmamaktadır. Bu duruma son verilmelidir.

vii) Genel seçimlerin kazanılması ve sonrasında doğrudan demokrasinin hükümetinin kurulması sürecinde de benzer sorunlar ortaya çıkacaktır, ve tüm bunlar burjuvazinin mülksüzleştirilmesini zorunluluk olarak ortaya koyacaktır. Bizzat bizim kitlelere burjuvazinin mülksüzleştirilmesinin gerekliliğini anlatmamız olayı bizzat kitlelerin doğrudan demokrasi hükümetinden doğrudan demokrasiyi engelleyen burjuvazinin mülksüzleştirilmesi talebine dönüşecektir. Bizzat kitleler bu mülksüzleştirmeyi talep edecektir.

Yeter ki burjuvaları örgütlerimizle kuşatalım.

Bu arada burjuvazi şiddete başvurmayacak mı?

Vurabilir ve buna hazırlanmanın yolu örgütlenmekten geçer. İşçilerin örgütü yoksa hiçbir şeyi yoktur, ve ama işçiler doğrudan demokrasi ile kendi örgütlerine sahip olabilirler.